

สัจตบญชกถีนบาป 33

“วริษฐา”

บรรยากาศในวัดเศร้าเหลือที่จะเศร้า เสียงพระสวดพระอภิธรรมยังไม่สิ้น หากได้สร้างความสะเทือนใจให้แก่หลายๆคน ไม่ว่าจะป็นท่านเจ้าคุณบุญศรี คุณหญิงเจ้าคุณหลวงประพันธ์ที่ยังคงนั่งน้ำตาอาบหน้าชิมเศร้าที่หน้าโลงศพของคุณบานชื่น หรือกระทั่งท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียด

ความตายของคุณบานชื่นได้ทำให้สองตระกูลต้องกลับมาเป็นกัลยาณมิตรกันอีกครั้ง หลังจากที่ป็นศัตรูคู่อาฆาตกันมาช้านานนับแต่บรรพบุรุษจวบจนกระทั่งมาถึงชั้นลูกหลาน

มีเพียงร่างที่นอนไว้วิญญานของคุณบานชื่นกับคุณหลวงประพันธ์ที่รักชอบพอกัน แต่ก็ถูกขัดขวางความรักด้วยกำแพงที่กั้นระหว่างสองตระกูลที่เป็นศัตรูกันมายาวนาน

พอพระสวดพระอภิธรรมจบรอบที่สอง และกำลังจะขึ้นรอบที่สาม พลันร่างบางของคุณบานเย็นซึ่งอยู่ในชุดดำไว้ทุกข์ก็ได้ก้าวขึ้นมาบนศาลาสวดศพ พอเหลือบตาเห็นท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียด ร่างบางก็รีบหนีเข้าป่าหาทรุดกายลงนั่งพิงเพียงเคียงข้างกับคุณหญิงเอียด

“คุณป้ากับคุณลุงก็มาด้วยรีเจ้าคะ แรกหลานก็คิดว่าจะไม่มาเสียอีก”

เจ้าหล่อนทอดเสียงอ่อนเสียงหวานหวังประจบประแจงเอาใจเรียกหาความเมตตาจากทั้งสอง

ยังไม่ทันที่ท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียดจะเอ่ยอะไรขึ้นมากับคุณบานเย็น พลันก็มีเสียงดูดนจากท่านเจ้าคุณบุญศรีดังขึ้นมาเสียก่อน

“กราบท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียดรียังแม่บานเย็น” คุณบานเย็นสะดุ้งพลอดค้อนบิดาอย่างลึ้มตัว พอตั้งสติขึ้นมาได้ เจ้าหล่อนจึงยิ้มหวาน

“ลูกดีใจที่คุณลุงกับคุณป้าท่านมาเจ้าคะเจ้าคุณพ่อ คุณลุงคุณป้าเจ้าคะ หลานกราบเจ้าคะ” ประโยคท้ายเจ้าหล่อนหันไปพูดกับท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียด ทั้งสองท่านยิ้มจางๆ แล้วยกมือขึ้นเสมอกรับไหวเจ้าหล่อน

“แม่บานเย็น รักษาภริยาบ้าง”

เสียงคุณหญิงเจ้าเอียดขึ้นด้วยเสียงอันแผ่วเบาอย่างไม่พึงใจในคำวิดาสาวยคนเล็กของนาง ยิ่งได้แลเห็นภริยาเธอรื่นอันไม่สมควรยิ่งในงานศพของพี่สาวแท้ๆของเจ้าหล่อนเอง

โกรธ น้อยใจ ไม่พึงใจ เมื่อได้แจ้งแก่ใจถึงหัวใจอันแท้จริงจากธิดาสาวสวยคนเล็กของนาง เจ้าหล่อนคงสุขใจอย่างเหลือล้นที่ไม่มีศัตรูหัวใจเยี่ยงคุณบานชื่นพี่สาวของเจ้าหล่อนเอง หากแต่หัวอกของคนที่เป็นแม่กลับชอกช้ำ เจ็บปวด ทุกข์ทรมาน หากคนที่เป็นต้นเหตุให้ธิดาสาวสวยคนโตต้องสิ้นชีพจะไม่ใช่คุณบานเย็นแล้ว นางคงได้ลากเอาตัวไปลงโทษเสียให้สาแก่ใจ แต่เพราะป็นธิดาสาวคนเล็กของนางเอง นางจึงเจ็บเจ็บยิ่งเสียกว่าจะมีผู้ใดควักเอาดวงใจของนางไป คนตายก็ถูก คนอยู่และเป็นต้นเหตุให้อีกฝ่ายต้องตายก็ถูก เจ็บปานหัวอกของคนที่เป็นแม่จะแตกสลาย

“คุณแม่” คุณบานเย็นทำเสียงอออด้อน

หากดวงตาคู่กลมกริบกลับแอบค้อนควักใส่หน้ามารดาอย่างไม่พึงใจที่โดนคู่ต่อน้ำต่อตาผู้คนที่มาเป็นแขกในงาน โดยเฉพาะท่านเจ้าคุณประพนธ์และคุณหญิงเอียด

บุคคลทั้งสองที่เจ้าหล่อนปรารถนาก็จะให้ทั้งสองได้แลเห็นความงดงามอ่อนช้อยในตัวเจ้าหล่อน เพื่อที่ท่านทั้งสองจะพึงใจและปรารถนาเจ้าหล่อนไว้เป็นศรีสะใภ้แก่ทั้งสองท่าน

คุณหญิงเข้าไม่แสดงอาการวิตกกังวลใดๆต่อสายตาคู่นั้นจากธิดาสาวสวยคนเล็ก ตรงข้ามดวงตาที่เคยทอดมองเจ้าหล่อนอย่างมีเมตตา รัก สงสาร บัดนี้ได้เปลี่ยนไป เป็นดวงตาเฉชา มองหน้าเจ้าหล่อนเหมือนคนไม่รู้จักกัน

“แม่บานเย็น มานั่งข้างๆแม่” คุณหญิงเข้าเอ่ยเสียงเข้ม ถึงคุณบานเย็นจะไม่พึงใจ หากแต่เจ้าหล่อนก็ต้องจำใจกลานเข้าเข้ามานั่งพิงพิบข้างมารดาด้วยสีหน้าอันบุดบัง

เสียงพระสวดพระอิทธิรมจบลง

ท่านเจ้าคุณบุญศรีและท่านเจ้าคุณประพนธ์ต่างก็กลานเข้าเข้าไปสนทนากับพระทั้งสี่รูปครู่หนึ่งก่อนที่พระทั้งสี่รูปจะลากลับไปยังกุฏิของแต่ละรูป

“พระสวดศพแม่บานขึ้นกับศพไอ้ไม่จบแล้ว

ฉันกับแม่เอียดเห็นที่ต้องขอลากลับเรือนก่อนละท่านเจ้าคุณบุญศรี” ท่านเจ้าคุณประพนธ์เอ่ยเสียงราบเรียบ หากสุภาพอ่อนโยน ต่างกับแต่ก่อนที่พบน้ำกับท่านเจ้าคุณบุญศรีต่างฝ่ายต่างก็กัดเขี้ยวเกี่ยวพันเข้าหากัน รวากับทหารพม่าพบน้ำกับทหารไทยในสมัยอยุธยา

“ฉันเองก็ต้องขอบพระคุณท่านเจ้าคุณประพนธ์และคุณหญิงเอียดอย่างมากนะ ที่ยังอุตส่าห์มาฟังพระสวดศพแม่บานขึ้นลูกสาวของฉัน” ท่านเจ้าคุณบุญศรีเองก็ตอบอย่างอ่อนโยน ดวงตาคู่ดำเปี่ยมไปด้วยไมตรีระคนกับความเศร้า

“อิฉันลานะเจ้าคะ คั้นพุงนี้อิฉันจะมาฟังพระสวดศพแม่บานขึ้นอีก” คุณหญิงเอียดพูดเสียงเศร้าๆ ยิ้มจางๆ ยกมือขึ้นพนมไหว้ท่านเจ้าคุณบุญศรี และท่านเจ้าคุณบุญศรีก็ยกมือพนมไหว้รับ

“เชิญเถิดคุณหญิงเอียด” ท่านเจ้าคุณบุญศรีบอก คุณหญิงเอียดยิ้มจางๆอีก หากแต่ดวงตากล้มมองไปยังร่างของคุณหลวงประพันธ์ที่ยังคงนั่งหน้าเศร้า ดวงตาเหม่อมองไปยังรูปภาพของคุณบานเย็น

“อิฉันขอตัวไปเรียกคุณหลวงให้กลับเรือนพร้อมๆกันก่อนนะเจ้าคะ” คุณหญิงเอียดบอก แล้วก้าวไปยังร่างของคุณหลวงประพันธ์

“คุณหลวงกลับเรือนเรากันเถิด พระท่านสวดศพแม่บานขึ้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว”

คุณหญิงเอียดสะกิดที่บ่าของคุณหลวงประพันธ์เบาๆ เขาเงยหน้าเศร้าขึ้นมองใบหน้าของมารดา แล้วเอ่ยเสียงเศร้าๆขึ้นว่า

“เชิญคุณแม่กลับเรือนพร้อมกับเจ้าคุณพ่อเถิดขอรับ ลูกจะขออยู่กับคุณบานเย็นที่นี่” บอกด้วยเสียงที่อ่อนเศร้า ดวงตาคู่กลมมีแววทุกข์ระทม

คุณหญิงเอียดสายน้ำซำๆ ถอดใจอย่างอ่อนอก สงสารบุตรชายคนเดียวอย่างจับใจ
เขาคงทุกข์ระทม ด้วยคุณบานชื่นคือหญิงสาวที่คุณหลวงประพันธ์รักแต่แรกพบ
หากจะไม่มี ความขัดแย้งในอดีตเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งสองคงได้ออกเรือนไปด้วยกันเสียนานแล้ว
ยิ่งสงสารคุณหลวงประพันธ์ก็ให้ยิ่งแค้นใจตนเองที่ยอมเป็นฝ่ายขัดขวางความรักของทั้งสองเพื่อเอาใจท่านเจ้า
คุณประพจน์ผู้เป็นสามี

คนเจ็บ คนซำจึงเป็นคุณหลวงประพันธ์บุตรชายของนางเอง
แล้วที่สุดแห่งความเจ็บก็มาตกลงที่คุณหญิงเอียดเอง เห็นลูกเจ็บ ลูกซำ ลูกทุกข์
คนที่ เป็นแม่กลับยิ่งทุกข์มากกว่าคนที่ เป็นลูกหลายร้อยพันเท่า

“เมื่อคืนคุณหลวงก็ไม่กลับเรือน อยู่แต่กับแม่บานชื่น” คุณหญิงเอียดพูดเสียงเศร้าๆ
หากแต่คุณหลวงประพันธ์กลับนั่งเฉยราวกับเขาไม่ได้ยินเสียงที่มารดาได้พูดกับเขา
ดวงตาคู่โสภะยังคงเหม่อมองอยู่ที่รูปภาพของคุณบานชื่นอย่างไม่กระพริบตา

“แม่เอียด คุณหลวงกลับเรือนกันเถิด ดึกมากแล้ว”
เสียงท่านเจ้าคุณประพจน์ดังขึ้นทางด้านหลังคุณหญิงเอียด นางจึงหันขวับไปทางด้านหลัง
มองหน้าสามีด้วยดวงตาที่เศร้าๆ ก่อนเอ่ยกระไรออกมา

“คุณหลวงจะขออยู่เป็นเพื่อนศพแม่บานชื่นเจ้าค่ะ”

“จริงรีคุณหลวง จะอยู่เป็นเพื่อนศพของแม่บานชื่นอีก” ท่านถามคุณหลวงประพันธ์
หากอีกฝ่ายกลับนิ่งเฉย ไม่ใส่ใจใดๆทั้งบิดาและมารดา คุณหญิงเอียดจึงสะกิดแขนสามีเบาๆ
แล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบา

“ตามใจลูกเถิดเจ้าค่ะ เราบังคับหัวใจลูกมามากแล้ว นี่ก็ครั้งสุดท้ายแล้วที่ลูกจะขอต่อเรานะเจ้าค่ะ”

คุณหญิงเอียดเอ่ยเสียงอ่อนเศร้าอย่างเห็นใจบุตรชายคนเดียวของนาง
ท่านเจ้าคุณประพจน์พยักหน้าซำๆอย่างเห็นด้วย

เป็นการขอครั้งสุดท้ายแล้วจริงๆของคุณหลวงประพันธ์

ท่านเองก็คงไม่กล้าที่จะขัดใจใดๆต่อคุณหลวงประพันธ์ได้อีก
แม้คุณหลวงประพันธ์จะเข้มแข็งด้วยชายชาติทหาร หากหัวใจของเขาก็ยังมีอ่อนล้าเมื่อหัวใจที่ต้องขาดรัก
ขาดไปอย่างไม่มีวันได้หวนคืนกลับมา
จากกันไปอย่างมีลมหายใจก็ยิ่งดีกว่าที่ต้องจากกันไปอย่างไร้สิ้นลมหายใจ
เพราะหากยังมีลมหายใจเมื่อต้องจาก ยังมีวันได้หวนกลับคืนมา

“ตกลงแม่เอียด ปล่อยให้คุณหลวงได้อยู่กับแม่บานชื่นไปก่อน เรากลับเรือนกันเถิดนะ”

“เจ้าค่ะ” คุณหญิงเอียดรับคำ

แล้วทั้งสองก็ลาท่านเจ้าคุณบุญศรีกับคุณหญิงเข้ากลับไปยังศาลาท่าน้ำหน้าวัดที่มีเรือและบ่าวไพร่ของท่านนี้
งรออยู่ที่นั่น

.....

แต่เห็นแขกที่มาฟังพระสวดศพคุณบานชื่นกับศพไอ้ไม้ทาสพิการลากลับเรือนกันไปจนหมดสิ้นแล้ว คุณหญิงเข้าจึงชวนท่านเจ้าคุณบุญศรีและคุณบานเย็นธิดาสาวคนเล็กกลับเรือนข้างท่านเจ้าคุณบุญศรีพร้อมที่จะกลับเรือน หากแต่คุณบานเย็นกลับมีสีหน้ากระเจ้ากระงอด โกรธแค้นองไม่ยินยอมที่จะกลับเรือน

“เจ้าคุณพ่อกับคุณแม่กลับเรือนไปเสียก่อนเถิดเจ้าค่ะ” เจ้าหล่อนสะบัดเสียงบอกแก่บิดาและมารดา ท่านเจ้าคุณบุญศรีและคุณหญิงเข้าจึงเริ่มมีสีหน้าไม่พึงใจ ก่อนหน้าคุณบานเย็นเองก็ไม่ปรารถนาที่จะมาฟังเสียงพระสวดศพคุณบานชื่น หากคำคืบนี้เจ้าหล่อนกลับกระง่อนกระแง่นทำท่าไม่อยากจะกลับเรือน

ยิ่งเจ้าหล่อนแสดงกิริยาขัดขืนไม่กลับเรือน คุณหญิงเข้าก็ยิ่งมั่นใจ ธิดาสาวคนเล็กของนางไม่ปรารถนาจะกลับเรือนพร้อมนางและท่านเจ้าคุณบุญศรีก็เป็นเพราะยังมีคุณหลวงประพันธ์อยู่ในวัด ยิ่งคุณบานเย็นแสดงอาการเยี่ยงนี้ คุณหญิงเข้าก็ยิ่งมั่นใจ เป็นเพราะคุณบานเย็นปรารถนาในตัวของคุณหลวงประพันธ์

“แม่บานเย็นต้องกลับเรือนพร้อมกับพ่อประเดี๋ยวนี้” คุณหญิงเข้าออกคำสั่งเสียงเข้ม ดวงตาที่มองใบหน้านางของคุณบานเย็นมีแววจริงจัง

“ยังเจ้าค่ะ บานเย็นยังไม่อยากกลับเรือนเจ้าค่ะคุณแม่ เจ้าคุณพ่อเจ้าคะ รีบพาคุณแม่กลับเรือนไปก่อนเถิดเจ้าค่ะ ดึกแล้วลางที่คุณแม่อาจจะกลับนอนพักผ่อนเหนื่อยกับงานศพของคุณพี่บานชื่นมากแล้ว” ประโยคท้ายของคุณบานเย็นอ่อนโยนและเอ่ยกับท่านเจ้าคุณบุญศรีบิดา ปรารถนาให้บิดาเข้าใจ เห็นใจเจ้าหล่อน แต่ตรงข้าม ท่านเจ้าคุณบุญศรีกลับไม่เห็นด้วย มองใบหน้านางของเจ้าหล่อนไม่ต่างกับดวงตาของคุณหญิงเข้าที่มองเจ้าหล่อน เฉยชาราวคนไม่รู้จักกัน

“แม่บานเย็นต้องกลับเรือนพร้อมพ่อและแม่ประเดี๋ยวนี้” ท่านตะคอกเสียงเข้มดุตัน ดวงตาแข็งกร้าว จนคุณบานเย็นรู้สึกหวั่นกลัว เดินกระแทกสันเท้าปาดหน้าบุคคลทั้งสองไปยังศาลาท่าน้ำด้วยสีหน้าที่บึ้งตึง เห็นธิดาสาวคนเล็กก้าวไปยังนอกศาลาวัดด้วยอาการอันแสนงอน แสนโกรธ ท่านเจ้าคุณบุญศรีจึงชวนคุณหญิงเข้าเดินไปยังร่างของคุณหลวงประพันธ์ที่ยังนั่งหน้าแคร่อยู่กับหน้าโลงศพของคุณบานชื่น

“คุณหลวง ฉันกับแม่เข้าคงต้องกลับเรือนกันแล้ว และคุณหลวงเล่ายังไม่กลับเรือนแน่รี”

ท่านเจ้าคุณบุญศรีเอ่ยถามเสียงราบเรียบ คุณหลวงประพันธ์เงยหน้าขึ้นมองหน้าท่านเจ้าคุณบุญศรีทั้งน้ำตาอาบหน้า พร้อมกับส่ายหน้าปฏิเสธแทนคำใดๆ

เห็นหยคน้ำตาอาบหน้าของคุณหลวงประพันธ์ ใจของท่านเจ้าคุณบุญศรีและคุณหญิงเข้าเองก็สุดแสนปวดร้าว เจ็บซ้ำ

สะท้อนใจในความผิดแต่หนหลังที่ได้ซัดขวางความรักของทั้งสอง

หากรู้ถึงกาลภายหน้าว่าชีวิตของธิดาสาวสวยคนโตของท่านต้องสั้นถึงเพียงนี้

ทั้งท่านเจ้าคุณบุญศรีและคุณหญิงเข้าคงยินยอมให้ทั้งสองออกเรือนกันไปเสียนาน

ไม่ปล่อยให้ชีวิตที่สั้นของคุณบานเย็นต้องพบกับความรักอันขมขื่นเช่นนี้

ยิ่งท่านเจ้าคุณบุญศรีหันไปพบคุณหญิงเข้าที่กำลังก้มหน้าหยิบเอาผ้าจากชายพกขึ้นมาซับหยดน้ำตา

ท่านยิ่งปวดร้าวใจจนถึงกับสะอื้นในอก

“คุณหลวงคงปรารถนาที่จะได้อยู่ใกล้ชีวิตกับแม่บานชื่นนานๆ เรากลับเรือนกันก่อนเถิดนะแม่เข้า”

ท่านเจ้าคุณบุญศรีหันไปพูดกับคุณหญิงเข้าศรีภรรยาเสียงอ่อนเศร้า ดวงตาคู่ดำยังคงขังหยดน้ำตา
คุณหญิงเข้าไม่ตอบอะไร ความทุกข์ระทมมันอัดแน่นในหัวอก จึงได้แต่พยักหน้าซ้ำๆ
แล้วยอมก้าวเดินไปพร้อมๆ กับสามีด้วยท่าทางแสนเศร้า

ทุกๆ คนก้าวหายไปจากศาลาตั้งศพของคุณบานชื่นและไอ้ไม้ทาสพิการจนหมดสิ้นแล้ว
มีเพียงคุณหลวงประพันธ์ที่ยังคงนั่งเศร้าอยู่หน้า โถงศพและลุงอินจีเฒ่าผู้ที่ทำหน้าที่เป็นสัปเหร่อ

“คุณหลวงคงรักคุณบานชื่นเธอมากสินะขอรับ คุณบานชื่นเธอไปสบายแล้ว
เหลือแต่เรานี้แหละคนอยู่ ที่ยังต้องพบกับอะไรต่อมิอะไรที่มากมาย” เห็นคุณหลวงประพันธ์เศร้า
ตาอินสัปเหร่อก็อดที่จะปลอบให้คลายเศร้า หากแต่คุณหลวงประพันธ์กลับยังคงโศกเศร้าอยู่เช่นนั้น

“คุณบานชื่นจากฉันไปแล้ว จากไปทั้งยังไม่มีคำบอกลาสักคำ ฉันคิดถึงคุณบานชื่นเหลือเกิน
ฉันอยากตาย ฉันปรารถนาจะได้พบกับคุณบานชื่นของฉัน
กลางที่ฉันกับคุณบานชื่นอาจได้ครองรักกันยังที่ใดสักแห่งหนึ่ง
ที่ๆ จะไม่มีผู้ใดมาซัดขวางความรักระหว่างฉันกับคุณบานชื่นได้อีก”

คุณหลวงประพันธ์คร่ำครวญเสียงสั่นเครือเหมือนหัวใจจะขาดรอนๆ แสนรัก แสนเศร้า
แสนอาลัยกับรักที่ขาดหาย รักที่ต้องพลัดพรากจากกัน โดยที่จะไม่มีวันหวนคืนมาได้อีกเลย

“คุณหลวง คุณบานชื่นเธอก็ได้จากไปแล้ว อย่างร้องไห้ให้ดวงวิญญาณเธอต้องมีหวังมิโยนนักเลย”

ถึงจะอยู่ในอาการที่มึนเมากับเหล้าโรง

หากสัปเหร่ออินจีก็ยังพยายามข่มอารมณ์ไม่ให้ต้องหม่นหมองตามคุณหลวงประพันธ์ไปด้วย
สงสารหัวอกของลูกผู้ชายเช่นกัน ตาอินสัปเหร่อคนนี้ก็เคยต้องสูญเสียคนรักไปเช่นกัน
นับแต่ที่ชายเขียนต้องตายจากไป รู้ว่ามันทุกข์ทรมานใจมากเพียงใด?

“ห้ามอันใดคงห้ามได้ดอกตาอิน แต่จะห้ามไม่ให้รัก ไม่ให้เศร้าคงห้ามใจกันยากยิ่ง”

ตอบอย่างเศร้าๆ แล้วคุณหลวงประพันธ์ก็ก้มหน้าทิ้งหยดน้ำตาตกลงกับแขน

ยิ่งแลเห็นคุณหลวงประพันธ์เศร้า ทุกข์ไม่จบ ตาอินยิ่งนึกสมเพชแก่ใจ

ความรักนั้นอาจสร้างความสุขให้แก่ชายหญิงเพียงเบื้องต้น

หากจะมีปัญหาในท่ามกลางเมื่อความรักจะถูกซัดขวาง และมีความทุกข์ในที่สุดเมื่อต้องจากกัน

ไม่ว่าจะจากไปหรือจากตาย

“คุณหลวงพุดถูก ไม่มีใครห้ามใครได้ในเรื่องของความรัก”

ตาคินสัปเหร่อพุดเสียงเศร้าๆอย่างเห็นอกเห็นใจ

“ตาคินพอจะมีวิธีใดบ้างเล่า ที่จะทำให้คลายทุกข์ลงได้”

เสียงถามของคุณหลวงประพันธ์ที่เอ่ยถามกับตาคินสัปเหร่อช่างอ่อนเศร้าชวนสงสาร

“หากคุณหลวงถามข้า ข้าก็จะตอบว่ามีสิ่งเดียวที่ดับทุกข์ได้ นั่นก็คือเหล่าโรง”

ตาคินสัปเหร่อตอบตามความรู้สึกของแกเอง ถึงอยู่วัดมานาน กินข้าววัด นอนวัด

แต่ตาคินสัปเหร่อก็ยอมรับว่าแกเองก็ยังตัดกิเลสไม่ขาด ยังต้องอาศัยเหล่าโรงมาเป็นเพื่อนยามทุกข์ใจ

“เอียงนั้นตาคินช่วยเอาอัฐจากนั้นไปหาซื้อเหล่าโรงมากินด้วยกัน”

พุดจบคุณหลวงประพันธ์ก็หยิบเอาอัฐที่มีติดตัวมาส่งให้แก่ตาคินสัปเหร่อ ตาคินยอมรับ

รับยื่นมือมารับอัฐนั้นทันที เพราะทำโยคะแน่นแน้ชั้วว่าแกต้องมีส่วนร่วมได้กินเหล่าโรงด้วย

“คุณหลวงรอข้าประเดี่ยวนะ ข้าจะรีบพายเรือไปซื้อเหล่าโรงมาให้”

ตาคินบอกอย่างกระหึ่มใจประสาคนที่ชอบกินเหล่าโรงเป็นประจำอยู่แล้ว

.....

เข้าเดือนสิบสองแล้ว

ข้าวนาลุ่มอุ่มรวงหนีน้างามเขียวขจีเห็นระดายเป็นฝืนกำมะหยี่ไปไกลสุดสายตา

เพราะลมเหนือพัดมาเป็นลมหนาวฤดูนี้จึงดูตะวันลับฟ้าเร็วกว่าฤดูกาลฝนหรือฤดูกาลร้อน

ร่างบอบบางของคุณบานเย็นที่นั่งเหม่อมองไปยังทุ่งนา ยังคงนั่งนิ่งราวกับร่างที่ไร้วิญญาณ

หนึ่งเดือนที่ผ่านมานับแต่ที่ร่างของคุณพี่บานชื่นได้มอดไหม้ไปในกองเพลิง

ประหนึ่งว่าหัวใจของเจ้าหล่อนต้องพลอยมอดไหม้ตามไปด้วย

เพราะใจของคุณหลวงประพันธ์ที่ไม่อาจจะลืมคนที่ตายจากไปแล้วเอียงคุณพี่บานชื่น

นับแต่คำคืนสวดศพของคุณบานชื่นแต่นั้นมา คุณหลวงประพันธ์ผู้ที่เคยแสนดี

สุภาพอ่อนโยนก็ได้เปลี่ยนไป กลายเป็นคนที่คิดเหล่าโรง

ข้าวปลาที่บ่าวไพร่จัดมาให้ก็ไม่รับประทานแม้เพียงคำเดียว แม้กับข้าวล้วนแต่จะเป็นของโปรด

แต่เจ้าจวบจนตะวันตกดินก็กินแต่เหล่าโรง แม้งานราชการก็ไม่ยอมไปทำตามหน้าที่

ยามนอนคุณหลวงประพันธ์ยังนอนกอดไหเหล่าโรงไว้แนบแน่นกับอกราวบิดาที่ทะนุถนอมบุตรน้อยไว้กับ

อก

จวบจนกระทั่งวันที่ร่างที่ไร้วิญญาณของคุณบานชื่นและไ้ไม้ทาสพิการได้ถูกเผาไฟจนมอดไหม้ในกองเพลิง

ง

เพราะการที่คุณหลวงประพันธ์ได้เปลี่ยนไปราวกับคนละคนเอียงนี้

จึงเป็นเหตุให้คุณบานเย็นไม่เคยย่างกายมาในงานศพของคุณพี่บานชื่นอีกเลย

นับแต่คืนนั้นที่คุณหลวงประพันธ์ไม่ยอมกลับเรือนพร้อมกับท่านเจ้าคุณประจันและคุณหญิงเอียด

นั่นเป็นเพราะเขารักอาลัยต่อคุณพี่บานชื่นของเจ้าหล่อนจนไม่อาจห่างไปไกล

คุณบานเย็นเจ็บ

ทรมาณหัวใจตั้งรากับมีใครนำปลายคมมีดแหลมๆ สักร้อยพันด้ามทิ่มแทงลงที่กลางใจของเจ้าหล่อน
คนที่หลงรัก หลงใฝ่รอคอยเขากลับมองไม่เห็นค่าใดๆ

หัวใจทั้งดวงของเขากลับมอบให้แก่คนตายเยี่ยงคุณบานเย็นพี่สาวของเจ้าหล่อน

เพียงจะรู้ว่ารักมันเจ็บ ทรมาณ ทุกข์อย่างสาหัสก็เพลานี้เอง หากถึงเจ็บ ถึงทุกข์

ทรมาณใจมากสักเพียงใด คุณบานเย็นก็ยังปรารถนาที่จะได้รักแต่เพียงคุณหลวงประพันธ์เพียงผู้เดียว
รักโดยไม่มีข้อแม้แต่อย่างไร หากจะตัดใจจากคุณหลวงประพันธ์คงเป็นสิ่งที่ยากทำใจ

“ทูนหัวขอว่าเจ้าขา บ่าวแลเห็นทูนหัวนั่งเหม่อลอยเยี่ยงนี้มาเป็นนานแล้วนะเจ้าคะ

ทูนหัวของบ่าวมีสิ่งใดไม่สบายอกสบายใจหรือเจ้าคะ บอกบ่าวมาเถิดเจ้าคะ

เพื่อบ่าวพอจะช่วยอะไรทูนหัวของบ่าวได้บ้างเจ้าคะ”

นั่งอ้อมคลานตัวมดเต็มเข้ามาสวมกอดขาทั้งสองข้างของคุณบานเย็นไว้แนบแน่น

แล้วเงยหน้าขึ้นทำตาอ่อนหวาน หากแต่คุณบานเย็นกลับไม่สบอารมณ์ในดวงตาคู่นั้นของนั่งอ้อม

จึงตวาดเว็ด ก่อนขยับขาทั้งสองข้างหนีจากอ้อมแขนของนั่งอ้อม

“อีอ้อม เอ็งอย่ามาสาละเนนทำรู้ดีกับข้านะ” เจ้าหล่อนตวาดเว็ด

ดวงตาคู่มกริบมีแววเกรี้ยวกราดคุ้ย จนนั่งอ้อมกลัว

พลาดถลอลหลังวูบลงไปนั่งพับเพียบประสานสองมือไว้กับตัก แล้วก้มหน้านิ่ง มองแต่พื้นนา

“อีอ้อม”

“เจ้า เจ้า เจ้าขา” พอได้ยินเสียงนายสาวเรียกชื่อขึ้นมาอีกครั้ง นั่งอ้อมถึงกับขวัญผวา

เงยหน้าขึ้นมองใบหน้านามด้วยหวาดระแวง แล้วก้มหน้ามองพื้นนาอีก

“ข้ามันไม่งามรีกระไร คุณพี่ประพันธ์เธอจึงไม่เคยแม้คิดจะเหลียวแลข้าเพียงปลายก้อย”

สิ้นน้ำเสียงอันสั้นเครือ นั่งอ้อมเงยหน้าขึ้นอีกครั้งแล้วมองหน้านายสาวอย่างเต็มๆตา แสนรัก
แสนสงสารนายสาวจับขั้วหัวใจ

“งามเจ้าคะ ทูนหัวของบ่าวช่างงามนัก งามจนหาหญิงใดมาเทียมมิได้เลยเจ้าคะ”

นั่งอ้อมตอบตามจริง ไข่จะเป็นคำตอบอันสนองความพึงพอใจนายสาวตั้งแต่ก่อน

นับแต่ที่สิ้นคุณบานเย็นไปก็จะหาหญิงใดมาเทียบความงามของคุณบานเย็นไม่ได้อีกเลย

หากแต่คำตอบของนั่งอ้อมกลับยิ่งพาใจที่ปวดร้าวให้ต้องยิ่งเจ็บบาดลึกมากยิ่งขึ้น

ความงามของเจ้าหล่อนช่างไร้ค่า ไร้ความหมายใดๆต่อคุณหลวงประพันธ์ถึงเพียงนี้เชียวหรือ

แม้หน้าของเจ้าหล่อนเขายังไม่เคยคิดเหลียวแล

หรือเพราะหัวใจของเขามอบให้แก่คุณพี่บานเย็นไปจนหมดสิ้นแล้ว

หมดสิ้นจนไม่เหลือให้แก่เจ้าหล่อนแม้เพียงเศษเสี้ยวของหัวใจ

เขาคงรักคุณพี่บานชื่นของเจ้าหล่อนมาก
 รักมากจนยอมเปลี่ยนชีวิตจากคุณหลวงผู้แสนดีเลิศประเสริฐ ต้องกลับกลายมาเป็นคนขี้เหล้าเมายา
 วันๆก็นั่งกินแต่เหล้าโรง แม้งานราชการก็ยังทิ้งไปได้เพื่อสังเวทความรักให้แก่คุณพี่บานชื่นของเจ้าหล่อน
 ยิ่งแลเห็นคุณหลวงประพันธ์มีความรักที่มั่นคงมอบให้แก่คุณพี่บานชื่นของเจ้าหล่อนมากเพียงใด
 ใจที่แสนอ่อนล้าของเจ้าหล่อนก็ให้ยิ่งปวดร้าว จนแทบอยากจะกลั่นลมหายใจตายไปเสียอีกคน
 เมื่อรักที่มองเห็นตรงหน้า แต่กลับไว้ร่องรอยแห่งความสุขสมหวัง
 คิดของเจ้าหล่อนนั้น เป็นความคิดของคนท้อ ยอมแพ้แล้วหมดสิ้น
 จนที่สุดเจ้าหล่อนต้องยอมปล่อยหยาดน้ำตาให้รินไหลอาบแก้มนวล
 “ว้าย นั่นทูนหัวของบ่าวร้องไห้รีเจ้าคะ
 ใครทำให้ทูนหัวของบ่าวต้องเจ็บจนถึงต้องร้องไห้ไปรีเจ้าคะ” นังอ้อมร้องเสียงหลง
 รีบคลานเข้ามาหอบเคียงข้างขาของนายสาว
 แล้วยกแขนขึ้นโอบกอดขาขาวๆทั้งสองข้างของนายสาวเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา
 “บอกบ่าวสิเจ้าคะ ใครทำอันใดทูนหัวของบ่าว” นังอ้อมกระเซ้าเสียงสั่นเครือถามอีก
 ใบหน้างามของคุณบานเย็นจึงก้มหน้าลงมองหน้านังอ้อมด้วยสายตาอันชวนสมเพช
 จนใจนังอ้อมแทบขาดรอนเพราะสงสารนายสาว
 “ไม่มีใครทำให้ข้าต้องเจ็บคอกนังอ้อม มีแต่ข้าคอกที่ทำให้ใจตัวเองต้องเจ็บ
 รักคนที่เขาไม่รักเรามาเจ็บปานตายเขียงนี้เองดอกหรือ?” ประโยคทำนองของคุณบานเย็นอ่อนเศร้า
 จนนังอ้อมแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่
 “โถ ทูนหัวของบ่าว” นังอ้อมตรงเสียงสั่นเครือ แสนสงสารจับชั่วหัวใจ
 คิดไม่ถึงว่าคนที่เคยใจแข็งราวหินจะมีน้ำตาออกมาให้บ่าวอย่างนังอ้อมได้แลเห็นจนได้
 ขนาดคุณพี่บานชื่นของเจ้าหล่อนที่ต้องตายจากไปด้วยฝีมือของเจ้าหล่อน
 ก็ยังไม่มีผู้ใดได้แลเห็นหยดน้ำตาของเจ้าหล่อนแม้เพียงหยดเดียว
 หรือท่านเจ้าคุณบุญศรีกับคุณหญิงเซ้าที่เคยรักเจ้าหล่อนปานดวงใจ
 บัดนี้ท่านทั้งสองแม้หน้าของเจ้าหล่อนทั้งสองท่านยังไม่เคยเหลียวแลมอง หรือจะพูดด้วยสักคำ
 นับแต่ที่เศษศพของคุณบานชื่นไปแล้ว
 ท่านเจ้าคุณบุญศรีกับคุณหญิงเซ้าต่างก็ทำตนเหมือนคนที่ไม่เคยรู้จักกับคุณบานเย็น
 น้ำตาสักหยดจากคุณบานเย็นก็ยังไม่รินไหลออกมาให้ผู้ใดได้แลเห็น
 มาครั้งนี้เจ้าหล่อนกลับยอมปล่อยน้ำตาให้ไหลอาบหน้าต่อหน้านังอ้อม นังอ้อมสงสาร
 สิ่งใดที่นังอ้อมพอจะช่วยนายสาวได้แล้ว นังอ้อมก็ยอม หากนายสาวปรารถนา
 “รักเขามากหรือเจ้าคะทูนหัวของบ่าว” นังอ้อมค่อยๆถามเสียงแผ่วเบาและสั่นเครือ
 คุณบานเย็นไม่ตอบ หากพนักหน้า แล้วปล่อยน้ำตารินไหลอาบหน้างามอย่างหนัก

“ไปหาสิเจ้าคะ ไปให้จนถึงเรือนชาน คุณสิว่าใจของคุณหลวงประพันธ์นั้นจะแกร่งสักเพียงใด เมื่อจะมีหญิงสาวงดงาม และชาติตระกูลสูงส่งไม่น้อยไปกว่าคุณหลวงเจ้าคะ ที่ยินยอมเสียสละ เสียดศีร์ษีของลูกผู้หญิง และชาติตระกูลที่สูงส่งไปหาจนถึงเรือนชาน” คราวนี้นั่งอ้อมเสียงเข้ม ไบหน้าจริงจัง ถึงวิธีนี้นั่งอ้อมจะเคยุให้นายสาวทำมาแล้ว แต่ครั้งนั้นไม่สำเร็จ อาจเป็นเพราะเพิ่งเสียคุณบานขึ้นไปใหม่ๆ แต่นี้ก็เดือนกว่ามาแล้ว แผลที่เป็นใหม่ๆ ย่อมเจ็บ แต่แผลนี้มันช้านานมาเป็นแรมเดือน แผลนั้นอาจบรรเทาความเจ็บลง และลงที่อาจปรารถนาใครสักคนให้ช่วยรักษาบาดแผลในใจของคุณหลวงประพันธ์ และคนๆ นั้นที่คู่ควรที่สุดก็คือคุณบานเย็นนายสาวของนั่งอ้อมแต่เพียงผู้เดียว

“หากข้าจะไปหาคุณพินิจถึงเรือนชานอีก มันจะดูไม่งามสินั่งอ้อม” คุณบานเย็นพูดเสียงอ่อน ทั้งที่ใจก็ปรารถนาจะเห็นหน้าเขาจนใจแทบสลาย

“ดีสิเจ้าคะ กลับขึ้นเรือน ไปอาบน้ำ ปะแป้งพรมน้ำอบน้ำปรุงให้หอมไปทั้งตัว แล้วแต่งกายงามๆ คุณสิว่าใจของคุณหลวงประพันธ์จะแข็งไปได้สักกี่น้ำเชียวเจ้าคะ”

“ข้าจะลองเชื่อเอ็งอีกสักครั้ง” คุณบานเย็นบอกเสียงเข้ม ดวงตาเปี่ยมไปด้วยความหวัง เมื่อเจ้าหล่อนนั้นยังมีลมหายใจ เจ้าหล่อนก็ยังมิสิทธิ์ที่จะหวัง ไซ้คนตายเยี่ยงคุณพินิจบานขึ้นเสียเมื่อใด จะได้หมดสิ้นหวังใดๆ

คุณหลวงประพันธ์คือความหวังชิ้นสุดท้ายของเจ้าหล่อน แม้ท่านเจ้าคุณบุญศรี คุณหญิงเข้า ผู้ที่เป็นบิดามารดาของเจ้าหล่อน เจ้าหล่อนยังสิ้นหวังใดๆ ต่อทั้งสอง เมื่อทั้งท่านมองเจ้าหล่อนเหมือนไม่ใช่ลูกในสายเลือด เจ้าหล่อนก็จะมองทั้งสองท่านเป็นดังผู้อื่นเช่นกัน แล้วใจที่เข้มแข็ง โหดเหี้ยม เก่งกล้าของคุณบานเย็นก็ได้กลับคืนมาในอีกครั้ง ร่างบอบบางลุกขึ้นยืน ดวงหน้างดงามเชิดตรงอย่างถือดี

“นั่งอ้อมกลับเรือนกับข้า แล้วไปเตรียมผ้าผ่อนงามๆ น้ำอบน้ำปรุงอย่างดีให้ข้าด้วย”

“เจ้าคะ” นั่งอ้อมรับปากเสียงเข้ม มองไบหน้างามที่ฮึดสู้ของนายสาวอย่างภาคภูมิใจ ยิ้มจนปากกว้างแลเห็นฟันดำๆ เต็มปาก นี่แหละคือคุณบานเย็นตัวจริงของนั่งอ้อม ไม่มีวันที่จะยอมพ่ายแพ้ต่อสิ่งใดทั้งปวง

////////////////////////////////////

สัจตบญชัถ์ถึนบป 34 “วริษฐา”

เสียงถอนลมหายใจหนักๆจากท่านเจ้าคุณประพจน์ดังติดต่อกันหลายๆครั้ง
จนคุณหญิงเอียดที่นั่งพับเพียบอยู่ข้างกายต้องหันขวับ มองหน้าผู้เป็นสามีนิ่งๆ ก่อนเอ่ยกระไรขึ้นมา
“มีอันใดไม่สบายใจรีเจ้าคะ” ท่านเจ้าคุณประพจน์ส่ายหน้า
แล้วถอนหายใจอีกอย่างหนักอกหนักใจ ก่อนเอ่ยตอบไปว่า

“แม่เอียดรู้ไหม ว่าทางการเขากำลังจะปลดคุณหลวงของเราออกจากราชการแล้ว”
สิ้นคำท่านก็ลอบถอนใจอีก สีหน้าฉายแววห่วงใยต่อบุตรชายคนเดียวของท่าน
คุณหลวงประพจน์ซึ่งเป็นความหวังของทุกคนในเรือน หวังให้ได้เป็นใหญ่เป็นโตสืบต่อจากท่าน
แล้วข่าวอันไม่สู้ดีก็เกิดขึ้นกับท่าน

คุณหลวงประพจน์เป็นถึงบุตรชายคนเดียวของท่านเจ้าพระยาประพจน์
ผู้ที่เคยมีความประพฤติที่ดีงามมาตลอด
อยู่แต่ในกรอบของผู้บังคับบัญชามาจนเป็นที่รักใคร่ทุกๆท่านในกระทรวง
แต่แล้วคนที่เคยเป็นคนดีกลับต้องถูกออกจากราชการ ทั้งอับอาย ทั้งเสียใจ
เหตุเพราะคุณหลวงประพจน์คนดีที่ต้องมาติดเหล้าโรง เพียงเพราะคุณบานชื่นคนรักได้ตายจากไป
เพราะความเห็นแก่ตัวของตนเอง หากยินยอมให้ทั้งสองได้ออกเรือนไปด้วยกัน
ท่านคงไม่ต้องมานั่งเสียใจอยู่เยี่ยงนี้

นั่งไปนานทั้งสองสามีและภรรยา ท่านเจ้าคุณประพจน์นั่งด้วยสำนึกในความผิดแต่หนหลัง
คุณหญิงเอียดนั่ง เพราะยังทำใจรับไม่ได้หากคุณหลวงประพจน์ต้องถูกออกจากราชการจริง

“จริงรีเจ้าคะ คุณหลวงของเราต้องถูกปลดจากราชการ” พอดั่งสติได้
คุณหญิงเอียดก็เฝ้าถามกับผู้เป็นสามีด้วยอาการที่ร้อนรน ท่านเจ้าคุณประพจน์ไม่ตอบ
หากพยักหน้าแทนคำ คุณหญิงเอียดจึงขยับกายเข้าไปใกล้กับสามี แล้วจับที่หัวเข่าเข่าถามอีก

“เพราะเหตุใดคุณหลวงถูกร้างจึงถูกปลดจากราชการเจ้าคะ”

“คุณหลวงไม่เคยเข้ากระทรวงเลย หากวันใดที่เข้าไปก็จะหิ้วเอาไหเหล้าโรงติดมือไปด้วย
แม่เอียดอยู่กับเรือนทุกๆวัน ไม่เห็นบ้างดอกก็ว่าคุณหลวงของเรามาเหล้าโรงแทบทุกวัน”

ท่านเจ้าคุณประพจน์บอกเสียงราบเรียบอย่างพยายามระงับความรู้สึกอันเจ็บปวดของท่าน
คุณหญิงเอียดอึ้ง จริงในทุกคำจากที่สามีพูด หากแต่นางก็ไม่คิดว่าจะร้ายแรงจนถึงกับถูกปลดจากราชการ
แล้วน้ำตาของผู้ที่เป็นแม่ถึงกับไหลพรากเมื่อใจสะท้อจนถึงบุตรชายคนเดียวของนาง

“คุณหลวงของเราคงรักแม่บ้านขึ้นมาก รักมากเลยต้องเสียใจมากเชยงนี้”

คุณหญิงเอียดพูดเสียงสั้นเครือ

สะอื้นลึกลงไปในทรวงเมื่อหวนคิดถึงความรักของคุณหลวงประพันธ์ที่มีต่อคุณบ้านขึ้น

“หากฉันจะรู้จักกับคำว่าโศกกรรมแต่แรก ฉันคงไม่ทุกข์ใจเชยงทุกวันนี้”

ท่านเจ้าคุณประพจน์พูดอ่อนเสร์ว่า คราใดที่ท่านต้องหวนไปถึงกาลเก่าๆที่ผ่านมา

คิดถึงความรักระหว่างคุณหลวงประพันธ์และคุณบ้านขึ้น

หัวใจของท่านเจ้าคุณประพจน์ก็เหมือนถูกชะโลมด้วยยาพิษ

“อันนั้นก็ผิด ผิดที่ไม่ปรามคุณพี่เสียแต่แรก ซ้ำยังพลอยเห็นดีเห็นงามไปด้วย” ยิ่งพูด น้ำตาของคุณหญิงเอียดก็ยิ่งไหลทะลักออกมา รู้แล้วว่า ได้ทำผิดต่อผู้ที่มีใจปฏิพัทธ์ต่อกันอย่างมั่นคง เป็นเพราะความอคติ ไม่รู้จักอกภัย ครั้นเมื่อรู้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็สายเกินแก้ไปเสียแล้ว

“บนเรือนมีใครอยู่บ้างเจ้าคะ” เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้นมาจากกระไดหน้าเรือน

ท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียดต่างก็สบตากัน แล้วทั้งสองต่างก็พยายามทิ้งความเสร์ลงในทันใด

“นังกระจิบไปคูสิว่าใครมาตระโกน โกวเวกที่หัวกระไดเรือน”

ท่านเจ้าคุณประพจน์ตระโกนบอกกับนังกระจิบว่าที่นั่งพับเพียบอยู่ที่ระเบียงเรือน

“เจ้าคะ บ่าวจะไปคูเดี๋ยวนี้อเจ้าคะ” ลิ่นค่านังกระจิบก็รีบคลานเข้าหาหายไปจากระเบียงเรือน และต่ำลงกระไดเรือนอย่างรวดเร็ว แลเห็นคุณบ้านยืนยืนกลางร่มอยู่ตรงหน้า และนังอ้อมนั่งยองๆอยู่กับพื้น

“คุณหลวงประพันธ์อยู่ไหมยะนังบ่าว”

พอสบหน้ากันนังอ้อมก็อดที่จะแสดงฤทธิ์แผลงเดชใส่หน้านังกระจิบทันที

“เรียกใครบ่าวหรือนังอ้อม เอ็งมันก็บ่าวเหมือนกับข้าแหละวะ” นังกระจิบได้คำอย่างไม่ยอมแพ้ หนึ่งเชยงกันเรื่องปากร้าย นังอ้อมโกรธจนตัวสั่น พยายามจะลุกขึ้นยืน แต่ถูกคุณบ้านยื่นใช้มือกดบ่าไว้

“ไม่อาบนังอ้อม อย่ามาทำเก่งที่เรือนคุณพี่ประพันธ์ของข้าสิ เออกระจิบจะ คุณพี่ประพันธ์ของฉันท่านอยู่ไหม” ประโยคท้ายที่คุณบ้านยื่นพูดกับนังกระจิบช่างแสนอ่อนหวาน จนนังอ้อมเกิดความริษยาจนต้องแอบทำตาค้อนใส่หน้านังกระจิบ

“บ่าวตอบคุณบ้านยื่นไม่ได้ดอกเจ้าคะ ต้องไปเรียนท่านเจ้าคุณกับคุณหญิงท่านก่อน”

นังกระจิบบอกตามจริง เรื่องของนาย จะอยู่กับเรือนหรือไม่อยู่ นังกระจิบพูดไม่ได้

ต้องรอเป็นคำสั่งจากท่านๆบนเรือนเสียก่อน จะพร้อมหรือยอมให้ผู้ใดมาพบ

“จั้นก็รีบๆไปสิยะนังกระจิบ ข้าร้อนนะอยู่ใต้กระไดเรือนเชยงนี้”

นังอ้อมอดที่จะแหวกใส่หน้านังกระจิบอีกไม่ได้ แต่พอเจอดวงตาอันคมกริบของคุณบ้านยื่นที่มองปรามอยู่ นังอ้อมจึงยืมเงื่อนๆ แล้วทำท่าสงบนิ่ง

“ไปสิจะกระจิบ ฉันทจะรอที่พบคุณพี่ประพันธ์ที่นี่”

คุณบ้านยื่นทอดน้ำเสียงอ่อนหวานปรารภนาจะใช้งานบ่าวเรือนท่านเจ้าคุณประพจน์ให้ได้ตั้งใจปรารภนา

นั่งกระจิบกาแฟ แล้วรีบคลานขึ้นกระโดดไปพบท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียด เพราะหัวใจของท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียดสิ้นแล้วกับความอาฆาตแค้นใดๆ ท่านทั้งสองจึงยินยอมให้คุณบานเย็นได้เข้ามาพบคุณหลวงประพจน์ได้

อีกอย่างทั้งสองท่านก็ยังแอบหวังว่าหากคุณบานเย็นจะทำให้คุณหลวงประพจน์ลืมคุณบานเย็นได้คงเป็นเรื่องที่ดี ทั้งสองต่างปรารถนาตรงกันว่านางที่คุณบานเย็นอาจทำให้คุณหลวงประพจน์กลับมาเป็นคนเดิม คนดีของบิดามารดา คนดีของเพื่อนๆ ในวงราชการ และอาจได้กลับมารับราชการในอีกครั้ง

.....

ร่างบางของคุณบานเย็นค่อยๆ เอียงกราบเข้ามาภายในห้องนอนของคุณหลวงประพจน์ ในขณะที่เขาเองก็ยังไม่อาจจะรู้เลยว่าบัดนี้ภายในห้องโซฟาจะมีเพียงเขา หากยังมีคุณบานเย็นที่ได้ก้าวเข้ามาอยู่กับเขาตาม

ไม่รู้เพราะเขากำลังมัวเมาอยู่กับไหเหล้าโรง ยามที่หัวใจซ้ำเจ็บปวดจากการที่ต้องสูญเสียคนรักไปโดยที่จะไม่มีวันได้หวนคืนมาอีกเลย เขาจึงยึดเอาเหล้าโรงนี้แหละที่มาเป็นเพื่อนในยามที่ใจต้องทุกข์ระทม

ดวงหน้างามของคุณบานเย็นยังคงประทับตราตรึงอยู่กับหัวใจเขาอย่างไม่มีวันเสื่อมคลาย คงยากนักที่จะมีหญิงใดก้าวเข้ามาแทนที่คุณบานเย็นได้อีกเลยชั่วชีวิตเขา

ความรักของคุณหลวงประพจน์ที่มีให้แก่คุณบานเย็นนั้นเป็นรักที่มั่นคง รักที่ไม่มีขื่อแม้อายุ หากแต่ความตายนั้นกลับได้ดึงใจเขาให้จมปลักลึกลงไปในความทุกข์ระทม เจ็บ เสร้า มันอยู่ตรงนั้น

เพราะเขาเคยมีชีวิตอยู่ได้ด้วยความรัก อยู่เพื่อที่จะรัก อยู่เพื่อที่จะถูกรัก หากความตายกลับมาแย่งชิงหญิงที่เขารักยิ่งปานดวงใจ ที่สุดเขาต้องมีชีวิตที่เดียวดายขาดความรัก เขาทอดใจอยู่ในความโศกสร้อย

“คุณพี่ประพจน์เจ้าขา บานเย็นมาหาเจ้าค่ะ” เสียงหวานๆ ที่ดังมาจากด้านหลังเขา เขาหันขวับทิ้งไหเหล้าโรง แล้วจ้องมองหน้างามของคุณบานเย็นอย่างประหลาดใจ

“คุณบานเย็น เข้ามาในห้องฉันได้อย่างไร ไม่อายบ่าวไพร่บนเรือนฉันบ้างรี” ถามด้วยน้ำเสียงที่อ้อแอ้อย่างคนเมา อีกฝ่ายกลับยิ้มหวาน

เดินทอดน่องมายังร่างของคุณหลวงประพจน์ที่นั่งกอดไหเหล้าโรงอยู่กับพื้นกระดานเรือน

“โถ คุณพี่เจ้าขา บานเย็นหรือุตส่าห์มาหา ได้ยินข่าวว่าคุณพี่ไม่ยอมไปราชการเลย เอาแต่นั่งกินเหล้าโรง บานเย็นก็ห่วงสิเจ้าค่ะ” เจ้าหล่อนทอดเสียงอ่อนหวาน

ทั้งกายบางลงนั่งพับเพียบข้างกับกายเขาทอดสายตาที่แสนหวาน

จ้องมองใบหน้าอันหล่อคมแต่แฝงไปด้วยเศร้าของเขาด้วยใจที่สุดแสนเสนาหา

“มันเรื่องของฉันนะคุณบานเย็น ออกไปจากห้องฉันเสียก่อนเถิด

ก่อนที่จะมีบ่าวไพร่มาพบเห็นเข้า ฉันเป็นชายไม่เสียหายอันใดดอก แต่คุณบานเย็นเป็นหญิง

“ข้ายังเป็นหญิงที่มีชาติตระกูลสูงส่งเสียอีกด้วย” ลี้นคำของคุณหลวงประพันธ์
ไบหน้างามของคุณบานเย็นก็เริ่มเง้งออด โกรธด้วยแสงนอนขึ้นทันที

“อะไรกันเจ้าคะ ถึงกับขับไล่ไล่ส่งกันเทียวรีเจ้าคะ บานเย็นริอุตสำห้เป็นห่วงเป็นใย
คุณพีประพันธ์ยังแลไม่เห็นความคิดจากน้องอีก” เจ้าหล่อนผลอตัวกระแทกเสียงใส่เขาอย่างไม่ทันเจตนา
ด้วยนิสัยที่เอาแต่ใจ ไม่ยอมเป็นรองผู้ใดของเจ้าหล่อนนั่นเอง

“ไอ้ ฉันต้องไล่ไล่คุณบานเย็นไปเสียจากห้องนอนของฉัน
ฉันยังไม่อยากให้พวกบ่าวไพร่มันแอบนิทาฉันภายหลังได้ ว่าพอกุณบานขึ้นสิ้นไปไม่นาน
ก็มีคุณบานเย็นก้าวเข้ามาในห้องนอนเยี่ยงนี้”

คุณหลวงประพันธ์พันธุคไปเรื่อยๆด้วยน้ำเสียงที่อ่อนเศร้า ดวงตาคมกุ่มนั้นมีแววโศก
หากหญิงที่เขาขับไล่ตรงหน้าเขานั้นจะไม่ใช่คุณบานเย็น แต่เป็นคุณบานขึ้น
เขาคงกล้าเข้าไปสวมกอดร่างบางนั้นไว้แนบกับอกเขา เพราะไม่ใช่!!!
เขาจึงปรารถนาจะให้คุณบานเย็นไปให้ไกลให้พ้นเสียจากสายตาของเขา

“คุณพีประพันธ์เจ้าคะ ใจคอจะไล่น้องออกจากห้องของคุณพีจริงหรือเจ้าคะ” แลเห็นเขาแข็งขัน
ไม่ปรารถนาในตัวเจ้าหล่อนจริง กิริยาทำที่อันยโสก็เปลี่ยนไป เป็นอ่อนน้อม เฝี่ยมตน
หวังเรียกร้องความปรานีจากเขา

“ไปเถอะนะคุณบานเย็น อยู่กับฉันภายในห้องสองต่อสอง มันไม่งามเลยในสายตาของผู้คน”
น้ำเสียงของคุณหลวงประพันธ์อ่อนลง
คู่เดียวกับไบหน้าที่อ่อนล้าคุณคนที่แบกรับความเจ็บปวดมาตลอดทั้งชีวิต ดวงตาคุ่มโศกชวณสมเพช
คุณบานเย็นพยายามกลั้นลมหายใจอย่างระงับอารมณ์ แล้วฝืนยิ้มอย่างร้าวราน
ก่อนพูดเสียงอ่อนเศร้า

“คุณพีเจ้าคะ เหตุใดคุณพีจึงมองไม่เห็นความคิดจากน้องบ้างเลย น้องรักคุณพีประพันธ์นะเจ้าคะ
รักมาช้านานแล้ว รักมานับแต่ที่คุณพีบานขึ้นยังคงมีชีวิตอยู่” ถึงคราวอัปจน
คุณบานเย็นจึงใจกล้าเผยความจริงใจให้เขาได้รับรู้ ลางที่ความจริงใจอาจช่วยให้เขาเห็นใจ
และยอมเปิดหัวใจรับเจ้าหล่อนเข้ามาในหัวใจเขาแทนที่คุณพีบานขึ้นก็อาจเป็นไปได้

คุณหลวงประพันธ์สะดุ้งกับถ้อยคำอันหลุดมาจากหัวใจของคุณบานเย็น เพิ่งรู้ชัดก็ตอนนี้เอง
เจ้าหล่อนคือผู้ที่ขัดขวางความรักของเขากับคุณบานขึ้น และอาจจริงกับคำรำลือกันว่า
เจ้าหล่อนคือต้นเหตุที่ทำให้คุณบานขึ้นต้องตาย

เขารักในตัวของคุณหญิงสาวคนรักมาก มากจนยากที่จะเปิดใจรับใครได้อีก ครั้นเมื่อแม่ซัดใจว่า
หญิงที่อยู่ตรงหน้าเขา คือผู้ที่ทำลายความรัก ความหวังเขา และทำลายชีวิตของคุณบานขึ้นหญิงสาวที่เขารัก
ความรู้สึกที่เรียกว่า เกลียด ชิงชัง ขยะแขยงเริ่มก่อเกิดขึ้นกับใจเขาทันที
ดวงตาคุ่มจ้องมองหน้างามด้วยความคลั่งแค้นแน่นทรวง แล้วพูดเป็นคำหนัก

“ที่แท้ก็คุณบานเย็นจริงๆ ที่เป็นต้นเหตุให้คุณบานขึ้นต้องตาย”

คุณบานเย็นหน้าเลีย พยายามฝืนยิ้มจางๆ เอื้อมมือจะไปจับมือเขา แต่อีกฝ่ายรู้ทันรีบชักมือหนี
“รังเกียจน้องจนถึงเพียงนี้เชียวหรือเจ้าคะคุณพี่” เจ้าหล่อนทอดเสียงอ่อนเสร์ว่า

ดวงตางามมีแววทุกซัระทม

“ใช่ ฉันรังเกียจ หน้างาม แต่ใจยักษ์ใจมาร” เขากระแทกเสียงพูด

ดวงตาคู่คมมีความชิงชังเด่นกระจ่างชัด จนอีกฝ่ายต้องหลบสายตาเขา ด้วยผิหว้าง ช้ำในอก

“อย่าได้รังเกียจน้องเลยนะเจ้าคะ ทุกอย่างที่น่าองทำลงไปก็เพราะรัก

น้องรักคุณพี่มาช้านานแล้วเจ้าคะ โปรดเห็นใจน้องบ้าง

แบ่งความรักของคุณพี่ที่มีต่อคุณพี่บานชื่นมาให้น้องเพียงแค่นี้เสียเวลาน้องก็จะไม่ขอสิ่งใดจากคุณพี่อีกแล้วเจ้าคะ”

คุณบานเย็นพยายามวิงวอนขอความรัก

ขอความเมตตาต่อเขาด้วยใบหน้าอ่อนหวานปน โศกและเสียงที่อ่อนเสร์ว่า

หากอีกฝ่ายกลับเฉยชาราวร่างนั้น ไร่แล้วซึ่งวิญญาน

“ฉันรักใครไม่ได้อีกแล้ว ผู้หญิงที่ฉันรักและปรารถนาจะครองเรือนด้วยมีเพียงคนเดียว

คือคุณบานชื่น” เขาพูดเสียงเครือ ดวงตาคู่คมมีแววโศก ใบหน้าหล่อคมดูเสร์ว่าชวนใจหาย

“คุณพี่ประพันธ์พูดเขี่ยนี้ ไม่ปรานีต่อน้องก็น่าจะเวทนาต่อน้องบ้างสักนิด เจ็บนะเจ้าคะ เจ็บทุกคำจากคุณพี่”

คุณบานเย็นคร่ำครวญ หัวใจทั้งดวงเจ็บปวดในทุกคำจากเขา

ไม่ต่างกับการเหน็บประชดคนที่กำลังจะขาดใจตาย เพราะคลั่งรัก เพราะคำที่ไม่ถนอมหัวใจของเขา

เจ้าหล่อนก็ให้ได้คิด จึงหลับตามันเม็ดน้ำตาที่ก่อเกิดไม่ให้เห็นไหล

“กลับไปเถิด ไปจากเรือนฉัน และก็ไม่ต้องหวนกลับมาเหยียบที่เรือนฉันอีก

ฉันไม่ปรารถนาจะให้เห็นหน้าคนที่ทำลายความรักของฉันกับคุณบานชื่นอีกต่อไปแล้ว”

ดวงตาคู่คมคู่กันของเขามีแววดำทมิฬ จนอีกฝ่ายต้องปวดใจกับสายตาคู่กันของเขา

น้ำเสียงขุ่นขี้ของเขากลับไม่ทำให้เจ้าหล่อนแง่อนหรือขุ่นมัวตอบ

ตรงข้ามเจ้าหล่อนกลับทอดถอนใจยาวก่อนจะบอกถึงถ้อยคำที่เขาอยากเข้าใจ

“ไม่เจ้าคะ น้องจะไม่ไปที่ใดทั้งสิ้น ในเมื่อเจ้าคุณพ่อกับคุณแม่ของคุณพี่ท่านอนุญาตน้องแล้ว

คนที่จะขับน้องไปจากเรือนนี้ได้ มีเพียงสองท่านเท่านั้น คือเจ้าคุณพ่อและคุณแม่ของคุณพี่เจ้าคะ”

“หากเป็นเช่นนั้น ฉันจะไปเสียเอง” สิ้นคำคุณหลวงประพันธ์ก็ลุกพรวด

แต่ก็ยังไมลื้มที่จะทอดไหเหล่าโรงติดกายเดินออกไปจากห้องด้วยอาการที่โซซัดโซเซของผู้ที่ยังอยู่ในอาการ
มึนเมา ทั้งให้คุณบานเย็นต้องนั่งปวดร้าวใจอยู่เพียงลำพัง

คุณหลวงประพันธ์ตัดไม้ตรีที่คุณบานเย็นพยายามมอบให้อย่างสิ้นเชิง จนอีกฝ่ายรู้สึกหน้าชา

อับอาย เพิ่งจะรู้ว่าความรักมันเจ็บปวดมากมายถึงเพียงนี้เอง ขอมแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง

ยอมเสียศักดิ์ศรีของความเป็นหญิง ยอมแม่ที่จะเป็นฝ่ายเปิดหัวใจให้เขาได้แลเห็น

ยอมแม่เป็นรองจากคนตาย แต่เขายังไร้ความปรานีใดๆต่อเจ้าหล่อน

ถึงรู้ว่ารักแล้วต้องเจ็บ รักมากก็เจ็บมาก รักน้อยก็เจ็บน้อย

หากแต่ใจของเจ้าหล่อนกลับรักเขามากยิ่ง รักมากเหลือเกิน เกินกว่าที่จะยอมสูญเสียเขาไป

แม้เขานั้นจะไม่รัก ไม่ปรารถนาในตัวของเจ้าหล่อน เจ้าหล่อนก็จะขอรักเขา รักเพียงแต่เขา

เมื่อรักนั้นจะท่วมท้นในหัวใจ ความปรารถนาในชัยชนะที่จะครอบครองเขาจึงมีมากติดตามมา

เพลานี้อาจไม่ใช่เพลอันเหมาะสมแก่เจ้าหล่อน คุณพี่บานชื่นเองก็เพิ่งเผาไปได้เพียงหนึ่งเดือน

เขาอาจจะเจ็บ และปวดร้าวที่ต้องเสียคุณพี่บานชื่นไป หากวันนั้นมาถึง

วันที่เขาจะลืมคุณพี่บานชื่นได้อย่างสนิทใจ เจ้าหล่อนอาจมีวาสนาได้ครองคู่กับเขา

ไม่มีหญิงใดที่จะคู่ควรกับเขาเหมือนกับเจ้าหล่อนในเพลานี้ ชาติตระกูลรีก็ไม่ต้องไปกล่าวกัน

คุณบานเย็นนั่งพับเพียบ ครุ่นคิดอย่างแสวงหาความสุขให้แก่ใจของเจ้าหล่อนเอง

แล้วชั่วครู่ น้ำตาเจ้ากรรมก็ได้รินไหลลงสู่แก้มนวลขาวอีกครั้ง เมื่อใจหวนคิดไปถึงความใจเด็ด

ใจแข็งของคุณหลวงประพันธ์ เขานั้นจะลืมคุณพี่บานชื่นได้หรือ จะรักเจ้าหล่อนได้หรือไม่?

ต่อหน้าผู้คนมากมายเจ้าหล่อนทำหีบยโสเข้าไป แต่พอลับหลังผู้คนเข้ายังเป็นเพลานี้ด้วย

เจ้าหล่อนต้องแอบร้องไห้ฟูมฟายคร่ำครวญอยู่ภายในห้องนอนของคุณหลวงประพันธ์เป็นนาน

จวบจนตั้งสติขึ้นมาได้ จึงรีบปาดหยาดน้ำตาทิ้ง แล้วก้าวออกมาจากห้องของเขาด้วยท่าทีดูนางพญาหงส์

เข้ามาก้มกราบลาท่านเจ้าคุณประพจน์และคุณหญิงเอียดก่อนจากกลับไป

โดยที่มีสายตาของท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียดมองตามด้วยความพึงใจ

.....

และผู้ที่ต้องรองรับอารมณ์อันขุ่นมัวและ โศกเศร้าจากคุณบานเย็นในเพลานี้ก็คือนางอิม

ทาสที่จงรักภักดีต่อคุณบานเย็นยิ่งนัก

ที่กำลังนั่งถือพวยชะเง้อแลตามองหาร่างบางของนายสาวอยู่บนเรือน้ำศาลาท่าน้ำหน้าเรือนของท่านเจ้าคุณ

ประพจน์นั่นเอง

“อู๊ย กลับมาแล้วหรือเจ้าคะทูนหัวของป่าว” พอแลเห็นร่างบางก้าวลงเรือ

นางอิมก็ทอดเสียงอ่อนหวานเอาอกเอาใจนายสาวเหมือนเคย

หากแต่คุณบานเย็นไม่ตอบ ก้าวลงมานั่งพับเพียบบนเรืออย่างเงียบๆ

ก้มหน้าก้มตาฝ่ามือทั้งสองข้าง ปล่อยหยาดน้ำตาให้รินไหลลงกับฝ่ามือทั้งสองข้าง

นางอิมพยายามแอบชำเรื่อแลตามองหน้านายสาว มือยังจับไม้พายไว้อย่างมั่น

และค่อยๆพายเรือห่างจากศาลาหน้าเรือนของท่านเจ้าคุณประพจน์มาเรื่อยๆ ไกลๆออกมา

ถึงเรือลำน้อยจะพายไกลห่างจากเรือนของท่านเจ้าคุณประพจน์มาไกลสักเพียงใด

หากหัวใจของคุณบานเย็นยังคงตกหล่นอยู่ที่เรือนแห่งนี้ ใจยังคงพรั่นเพื่อถึงแต่เขา แม้มดอกไม้ร่วงบนผิวน้ำ

เงานั้นเลื่อนพราวไหว ยังแลเห็นเป็นใบหน้าของเขา

“ทูนหัวของบ่าวเจ้าขา เหตุใดจึงไม่พูดกับบ่าวสักคำเล่าเจ้าคะ”

นังอ๋มเห็นว่านานมาแล้วที่นายสาวตกอยู่ในอาการซึมเศร้า ควรแล้วที่นังอ๋มต้องเอ่ยอะไรขึ้นมาบ้าง

“นังอ๋ม ขำมันเลวนักกรีกระไร เลวจนคุณพี่ประพันธ์ท่านไม่อาจจะรักซ้ำได้”

สิ้นคำถามอันสะเทือนใจของเจ้าหล่อนเอง

คราวนี้เจ้าหล่อนก็ปล่อยเสียงร่ำไห้ออกมาดังๆราวเด็กน้อยที่ร่ำไห้เรียกหามารดา

“ไม่เจ้าคะ ไม่ ทูนหัวของบ่าวช่างแสนดี งดงาม

ทูนหัวของบ่าวไม่มีอันใดเลยที่จะไม่ดีพร้อมแก่คุณหลวงประพันธ์เจ้าคะ”

นังอ๋มปลอบทั้งที่ใจก็แตการอกว่า เหตุใดนายสาวจึงเศร้า จึงร่ำไห้

เพราะคุณหลวงประพันธ์ปฏิเสธรักของนายสาวของนังอ๋มเป็นแน่นอน

“คุณพี่ประพันธ์รังเกียจข้า คุณพี่รักเทินทูนแต่คุณพี่บานชื่นแต่เพียงผู้เดียว”

คุณบานเย็นร่ำพิงเศร่าอย่างปวดใจด้วยน้ำเสียงอ่อนเศร้าแผ่วเบาเหมือนสายลมกระซิบเศร่า แล้วทอดสายตาไกลออกไปยังเวียงกลางแม่น้ำ

แม้ยามนั้นลมร่ำเพยพัดผ่าน หอบเอากลิ่นหอมของดอกบัววลกรุ่น

หากลมหายใจของคุณบานเย็นกำลังตกอยู่ในห้วงของความตรมเศร่า

ถึงกลิ่นดอกบัวที่เคยชื่นชมยังกลับกลายเป็นกลิ่นที่ชิงชัง

หากรู้ว่ารักแล้วต้องเจ็บเจียนตายเยี่ยงนี้แต่แรก เจ้าหล่อนก็จะไม่ปรารถนารักใคร แต่เพราะรักแล้ว รักที่ไม่อาจถอนใจเลิกรักได้ ถึงรู้ว่าเขาไม่รัก

“โอ้ ๆ ๆ ทูนหัวของบ่าว คนตายไปแล้วรีจะมาสู่คนเป็นๆเยี่ยงทูนหัวของบ่าวได้เล่าเจ้าคะ
 ลางที่คุณหลวงอาจยังเศร่าอยู่กับการจากไปของคุณบานชื่น อดใจรอสักนิคนะเจ้าคะ
 รอให้คุณหลวงท่านลืมคุณบานชื่นเสียก่อน คุณหลวงอาจหันหัวใจกลับมาหาทูนหัวของบ่าวแน่ๆเจ้าคะ”

นังอ๋มพูดเสียงหนักแน่น หวังให้นายสาวสุขใจ ตรงข้าม ยิ่งทุกข์
 ทุกข์เพราะมันใจว่าไม่อาจเป็นไปดังคำของนังอ๋มได้เลยแม้เพียงเศษเสี้ยว

เพราะมันใจ แน่ใจแล้วว่าในหัวใจของคุณหลวงประพันธ์มีเพียงคุณพี่บานชื่นคนเดียวเท่านั้น
 ความรักไม่มีใครลืมได้ลงหรือ คนที่บอกว่าลืมได้ คนนั้นกำลังโกหกตัวเอง
 และคนเยี่ยงคุณหลวงประพันธ์เชื่อว่าจะเป็นคนที่โกหกตัวเองได้เสียเมื่อใด
 แม้กับเจ้าหล่อนเขายังพูดความจริงกับเจ้าหล่อนว่า เขารักและปรารถนาเพียงคุณพี่บานชื่นเท่านั้น

เจ้าหล่อนสายหน้าซำๆ ยังคงปล่อยให้หยดน้ำตารินไหลอาบแก้มราวอยู่เยี่ยงนั้น เมื่อรักแล้ว
 ถึงเจ็บก็ยอมเจ็บ แต่จะไม่ยอมพ่ายแพ้

“เชื่อบ่าวนะเจ้าคะ ทูนหัวของบ่าว ตราบใดที่คนเรายังมีลมหายใจอยู่ ต้องสู้เจ้าคะ แพ้ยามนี้
 หากแต่ชัยชนะยังรออยู่ภายภาคหน้านะเจ้าคะ” นังอ๋มยังพยายามปลอบโยนให้นายสาวได้คลายทุกข์

ดวงหน้างามของคุณบานเย็นเงยหน้าขึ้นมองตะวันที่กำลังจะลับหาย พลังให้ได้คิด
 ตะวันยังมีมิติสว่าง แล้วเหตุใดใจคนจะไม่เปลี่ยนบ้างหรือกระไร?

เพลานี้ยังรักอาศัยอยู่กับคนที่ตายจาก หากสิ้นกาลนี้ไป หัวใจอาจเปลี่ยน ลืมคนตายจาก แล้วมองเห็นหัวใจของคนทีรักและรอเยี่ยงเจ้าหล่อน

แล้วเจ้าหล่อนก็หันมาสะบัดหน้าจ้องตางั่งอ้อมทาสคูใจ แล้วพูดเป็นคำหนักว่า

“ไชนั่งอ้อม ข้าต้องรอ รอเพลานั้น เพลาที่หัวใจของคุณพี่ประพันธ์วาง ไม่มีแม่เพียงเศษเงาของคุณพี่บ้านขึ้นของข้า”

นั่งอ้อมยิ้มอย่างเต็มหน้า เมื่อนายสาวสิ้นทุกข์โศก นั่งอ้อมทาสผู้ซื่อสัตย์ก็พลอยสุขใจไปด้วย จึงรีบยกขึ้นพายจ้ำหวังให้ถึงเรือนท่านเจ้าคุณบุญศรีก่อนตะวันตกดิน

เกรงนายสาวจะโดนท่านเจ้าคุณบุญศรีกับคุณหญิงเข้ามามองนายสาวด้วยแววตาแปลกๆ ถึงเฉซา แต่ก็คล้ายมีบางสิ่งบางอย่างแอบแฝงอยู่

นับแต่ที่สิ้นคุณบานขึ้น ไปนั่นเอง

ทั้งท่านเจ้าคุณบุญศรีกับคุณหญิงเข้าต่างก็มองคุณบานเย็นนายสาวของนั่งอ้อมราวกับคนไม่รู้จักกัน ยิ่งแลเห็นทุกคนเหมินหมางกับนายสาว นั่งอ้อมยิ่งสงสารนายสาวจับจู้หัวใจ

ถึงเพลานี้ยิ่งสงสาร เพราะคุณบานเย็นเป็นคั้งนกลน้อยที่ปรารถนาความอบอุ่นจากใครสักคน และคนๆนั้นก็คือคุณหลวงประพันธ์ คนที่คุณบานเย็นต้องพยายามฝืนความรู้สึกตัวเองมาตลอด ทำซึ่งเขารังเกียจเขา ทั้งที่หัวใจปรารถนารักเขาเพียงผู้เดียว

โถ!!! ทูนหัวของบ่าว ยามใดที่ทูนหัวของบ่าวเจ็บ ทุกข์

นั่งอ้อมคนนี้ก็เจ็บทุกข์ไม่น้อยไปกว่าทูนหัวของบ่าว หากแบ่งความทุกข์จากทูนหัวมาให้บ่าวได้ บาวก็จะยอม นั่งอ้อมคร่ำครวญในใจด้วยเวทนานายสาวจนเหลือที่จะกลั้น

////////////////////////////////////

คีตตบุษย์กลีนบาป 35

“วริษฐา”

ยามตะวันใกล้ลาลับขอบฟ้าลมหนาวเริ่มพลิวมาอ่อนๆ

หากใจหัวใจคนเศร้ามันกลับร้อนรนไม่รู้สึกถึงความหนาวเย็นแต่อย่างไร

หรือคงเพราะมีเหล่าโรงเป็นเพื่อนปลอบใจในยามที่หัวใจเหงา เศร้า ทุกข์ระทม

ใจเศร้า ใจเหงาก็เพราะหัวใจของคุณหลวงประพันธ์กำลังคร่ำครวญถึงใครบางคน

และคนๆนั้นก็คือคนที่จากไป จากไปโดยที่จะไม่มีวันหวนคืนมาได้อีกเลยในชาตินี้ คุณบานขึ้น!!!

ถึงกาลเพลาก็ล่วงเลยผ่านมาร่วมเดือน

หากหัวใจเขายังคงพรวดเมอเพื่อเพรียกหาแต่เจ้าหล่อนเพียงผู้เดียว

แล้วภาพหลังแห่งความสุขในหนหลังก็ได้หวนคืนหาเขาในอีกครั้ง

ภาพเจ้าหล่อนกับเขาคู่กันในเงาของแสงจันทร์กระจ่าง ในฤดูหนาวที่อ่อนหวาน

ยามอาทิตย์ใกล้อัสดงเยี่ยงกับในเพลานี้

เส้นผมของเจ้าหล่อนกรุ่นหอม นุ่มกว่าแพรไหม
 ผิวเนื้อขาวปนชมพูเนียนนั้นเคลือบคลอแบ่งปิ่นอ่อน ไรรักที่แสนอ่อนหวานให้ชิดใกล้เสนาหาต่อกัน
 มือเรียวงามของเจ้าหล่อนนั้น ได้ค้อมอยู่กับอุ้มมือของเขา เขากุมมือเจ้าหล่อนไว้แน่นด้วยแสนรัก
 และถ่ายทอดความรักความซื่อสัตย์จากใจเขาผ่าน ไปยังมือเรียวงามนั้นของเจ้าหล่อน
 ความอบอุ่นนั้นแผ่ซ่านลึกล้ำเสมือนกาลในหนนั้น ได้หวนคืนมาอีกครั้ง ให้คนเศร้า คนทุกข์
 ได้พบกับความสุขแบบลมๆแล้งๆในอีกครา ถึงเป็นภาพฝันอันหลอกลวง!!!

“คุณหลวงขอรับ” เสียง ไอ้ขมทาสรู้ใจของคุณหลวงประพันธ์ดังขึ้น
 พร้อมกับร่ำงำคำสูงใหญ่ของไอ้ขมได้คลานเข้ามานั่งคุกเข่าตรงหน้าเขา
 ไอ้ขมมองหน้าคุณหลวงประพันธ์อย่างนึกสงสารจับใจ
 คุณหลวงหนุ่มรูปงามที่ควรจะมีอนาคตทางราชการรุ่งเรือง
 หากกลับต้องมานั่งกินเหล้าโรงเหมือนคนขี้เหล้า แทบหมดสิ้นจากความเป็นคุณหลวง
 เป็นบุตรชายคนเดียวของท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียด เพราะรักแท้ รักที่ไม่อาจสมรักได้

“เอ็งมีอันใดกับขำรี ไอ้ขม” ถามด้วยอาการมีนเมา
 แล้วยกไหเหล้าโรงขึ้นกระดกกินราวกับดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ที่แสนหวาน
 “พอเถิดขอรับ คุณหลวงรับประทานแต่เหล้าโรง ข้าวปลาก็ไม่ยอมแตะสักคำ
 ประเดี๋ยวเกิดล้มป่วยขึ้นมา ท่านเจ้าคุณกับคุณหญิงจะเป็นเยี่ยงไรขอรับ”
 ไอ้ขมพูดเสียงอย่างขมขื่นใจด้วยเพราะเป็นทาสสนิทรู้ใจ
 ไอ้ขมจึงกล้าที่จะพูดกับคุณหลวงประพันธ์อย่างตรงไปตรงมา
 ดวงตาคู่ดำสนิทจ้องมองหน้าหล่อคมของนายด้วยสงสาร เวทนาจับใจ หัวอกของลูกผู้ชายเยี่ยงกัน
 ไอ้ขมจึงเข้าใจถึงความเจ็บปวดอันเนื่องจากการสูญเสียหญิงสาวอันเป็นที่รักอย่างไม่หวนคืนมาอีกเลยชั่วชีวิต

“มันคือความสุขของข้า” ลิ่นคำอันแสนอ่อนเศร้าจากคุณหลวงประพันธ์
 เขาก็ยกไหเหล้าโรงขึ้นกระดกกินอีก ไอ้ขมคิดอยากเข้าแย่งชิงไหเหล้าโรงนั้นจากมือของนาย
 แล้วโยนทิ้งไปกลางแม่น้ำเบื้องหน้า แต่ก็ยังเป็นเพียงความคิด
 บารมีของผู้ที่เป็นนายนั้นมีมากเกินกว่าที่ทาสเยี่ยงไอ้ขมจะกล้าทำดั่งใจคิด

“ความสุขของคุณหลวง หากแต่เป็นความทุกข์ของท่านเจ้าคุณกับคุณหญิงขอรับ”
 ไอ้ขมบอก นับแต่ที่คุณบานชื่นจากทุกๆคนไป
 ไซ้แต่คนที่เรือนของท่านเจ้าคุณบุญศรีดอกที่จะทุกข์
 หากความทุกข์นั้นได้ลามมาที่เรือนของท่านเจ้าคุณประพจน์ด้วย
 ก็เพราะคุณหลวงประพันธ์เป็นผู้นำทุกข์มามอบแก่ทุกๆท่านในเรือน

ท่านเจ้าคุณประพจน์กับคุณหญิงเอียดทุกข์ เพราะต้องทนดูบุตรชายคนเดียวของทั้งสองท่าน ต้องเปลี่ยนไปราวกับคนละคน วันๆก็นั่งกินแต่เหล้าโรง

แม้ยามนอนคุณหลวงยังนอนกอดไหเหล้าโรงราวกับจะกลัวใครแย่งชิงไหเหล้าโรงไปจากกายเขา

“เจ้าคุณพ่อกับคุณแม่ท่านคงทุกข์เพราะข้าไม่นานนักดอกไอ้ข่ม”

คุณหลวงประพันธ์พูดเสียงอ่อนเส้าด้วยหัวใจที่ปวดแสน

ดวงตาคู่หม่นก็เหม่อมองไปยังตะวันที่กำลังจะลับหาย แล้วน้ำตาก็ไหลคิดถึงคนที่ตายจากไป

“โอ คุณหลวง เหตุใดจึงพูดเสียงนั้นเล่าขอรับ” ไอ้ข่มถามด้วยเส้าใจกับนาย

“คิดแล้วเอ็งกลับไปพักผ่อนเถิดนะ อย่าได้เป็นห่วงเป็นใยใดๆต่อข้านักเลย”

สิ้นคำคุณหลวงประพันธ์ก็ถอนหายใจด้วยความทรมาณ ใบบนหน้าหล่อคมเส้า

ดวงตาคู่คมเหม่อมองไปยังกลางแม่น้ำอย่างไร้จุดหมาย

ใจคุณหลวงประพันธ์คงซ้านัก ซ้ำเสียจนไม่อาจจะกระทำได้ได้อีกเลย

เว้นเสียจากนั่งปล่อยความทุกข์ไปกับไหเหล้าโรง ให้สิ้นไปวันๆ

“คุณหลวงขอรับ” ไอ้ข่มเรียกเสียงแผ่วเบาอย่างเกรงๆ

“ไปเถิดไอ้ข่ม ข้าคงจะไม่ไปไหนอีกแล้ว ข้าจะนั่งอยู่ตรงนี้ นั่งรอคุณบานชื่นของข้า”

คุณหลวงประพันธ์พูดเสียงอ่อนเส้า ไม่สบหน้าไอ้ข่ม

ดวงตาคู่คมยังคงเหม่อมองไปยังกลางแม่น้ำคุดเดิม

“คุณหลวงขอรับ” ไอ้ข่มเรียกอีกคล้ายตั้งเตือนสตินายอีกครั้ง หากไร้ผลใด

คุณหลวงประพันธ์ยังคงนิ่งไม่ตอบสนองใดๆต่อไอ้ข่ม เพียงยกมือขึ้นห้ามให้ไอ้ข่มได้เอ่ยอะไรออกมาอีก

ไอ้ข่มเข้าใจในกิริยานั้นจากนาย

มันจึงค่อยๆกลานเข้าอย่างช้าๆออกพ้นไปจากศาลาท่าน้ำหน้าเรือนอย่างเงียบเชียบ

หากใจกลับเป็นห่วงเป็นใยต่อนาย แต่เพราะยังเกรงกลัวในบารมีของนาย

ไอ้ข่มซุ่มแอบมองคุณหลวงประพันธ์ที่ยังคงยกไหเหล้าโรงอยู่ใต้ต้นพิภูลใหญ่ได้สักพัก

ก็หักใจเดินกลับมายังกระท่อมท้ายเรือนอย่างเงียบๆ

.....

ดวงตาคู่คมของคุณหลวงประพันธ์ยังคงเหม่อมองไปยังกลางแม่น้ำเวียงฟ้าสีน้ำเงินเข้มกว้าง

ไกลสุดตา คืบนี้ฟ้าดูหงาไม่ต่างไปจากหัวใจเขาที่กำลังหงา เส้า

แม้บนท้องฟ้าพระจันทร์ยังรอนแรงอ่อนแสง เส้าสรว้อย ไร้ดวงดาว เมฆหมอกพลอยเส้ามัวมน

จนมีคมิดไปทุกทิศ

ความเส้า ความเหงาของเขา แม้พระพายยังหยุดรำเพย ดาวเดือนไม่อาจเคลื่อนคลาย

ไม่แย้มย้ายดั่งจะย้อยลงต่ำ นี่เขาต้องทนทุกข์ทรมาณ ระทมครวญอุทกยาวนานสักเพียงใด

หรือจวบจนกระทั่งเขาต้องสิ้นลมหายใจไปหรืออะไร?

ในยามนี้จะมีผู้ใดบ้างหนอที่จะเหงา เศร้า ทุกข์เหมือนกับเขา
 ความรู้สึกอันเนื่องมาจากสูญเสียหญิงอันเป็นที่รัก มันเจ็บ ทุกข์ระบมมากถึงเพียงนี้เชียวหรือ?
 ต้องตกอยู่ในความรู้สึกหม่นทุกข์กับความเศร้าอันแสนร้าย

ดึกคืน พ้ายสะอื่นหลังโรยน้ำตาอาบหัวใจไม่รู้จักหยุดยั้ง นับแต่ที่คุณบานชื่นจากเขาไป
 อารมณ์ระทมระทมของคนที่กำลังเฝ้าโรงและเฝ้าในความทุกข์จนแทบจะระเบิดทลาย
 ลมหายใจทอดถอนร้อนผ่าแต่ทว่าความเศร้า เหนงยังซ่อนให้สะท้านใจ

เพลลาได้เคลื่อนไหลไป นานเท่าใดมิอาจนับคะเนได้แก่คนที่เปี่ยมทุกข์เยี่ยงเขา
 หากทว่ายามนี้กลับแพ้วรายรำร้องกู่ก้องหาดวงใจที่ถูกพญามัจจุราชชิงดวงวิญญาณของหญิงสาวอันเป็นที่รัก
 เขาไป ดั่งหวังจะให้หวนคืนมา ทั้งรู้แกลใจว่า ไม่อาจจะเป็นไปได้

คนตายไปแล้วก็คือคนตาย จะไม่มีวันหวนคืนมาได้อีกเลย มีเพียงวิญญาณ
 แล้ววิญญาณของคุณบานชื่นอยู่เสียที่ใดเล่า?

ดวงวิญญาณของเจ้าหล่อนจะคิดถึงเขาบ้างไหม เยี่ยงกับเขาที่เฝ้าคร่ำครวญหา
 คิดถึงแต่เจ้าหล่อนเพียงผู้เดียว หากวิญญาณของเจ้าหล่อนยังคงวนเวียนอยู่แถวนี้ ได้โปรดมารับเขาด้วย
 เขาคิดถึงเจ้าหล่อนเหลือเกิน อย่าทิ้งเขาเอาตัวรอดไปเพียงลำพัง
 ควรหวนกลับมามองคนที่ต้องทุกข์ระทมจากการที่เจ้าหล่อนต้องจากเขาไป จากเขาแม้กาลายังไม่มีสักคำ
 เหมือนหนี เหมือนทิ้ง เจ้าหล่อนสิ้นรักเขาแล้วหรืออะไร เหตุใดจึงไม่รอเขา ชวนเขาสักคำ
 เขาก็ยอมพร้อมที่จะก้าวไปกับเจ้าหล่อนในทุกหนแห่ง ไม่ว่าสถานที่นั้นๆจะเป็นเช่นไร ทุกข์หรือสุข
 เขาพร้อมแล้วที่จะไปกับเจ้าหล่อน

หากเขานั้นมีญาณพิเศษที่สามารถจะล่วงรู้ได้ว่า วิญญาณของคุณบานชื่นสถิตอยู่ ณ. ที่แห่งใด
 ไกลหรือใกล้ จะข้ามน้ำข้ามทะเล แลศิขร ยากลำบากสักเพียงใด เขายอมที่จะบุกบั่นไปถึงเจ้าหล่อน

เพราะเขาเป็นเพียงมนุษย์ ไม่อาจล่วงรู้ได้เลยว่าวิญญาณเจ้าหล่อนนั้นจะสถิตอยู่แห่งใด เขาจึงเจ็บ
 ทุกข์ทรมานอยู่กับความคิดถึง คลั่งในรัก รักที่ไม่อาจจะได้ครอบครอง โศกนาฏกรรมอันแสนเศร้า

“คุณบานชื่น” เสียงคุณหลวงประพันธ์แผ่วเบาประหนึ่งเสียงพระพายรำเพยกระทบใบไม้แผ่วๆ
 ดวงตาคู่โศกไม่อาจที่จะกลั้นน้ำตาได้อีกต่อไป เขาจะปล่อยหยดน้ำตาให้รินไหลลงอาบหน้า

น้ำตาแห่งลูกผู้ชาย น้ำตาแห่งชายชาตรีนักรบ เขาสิ้นสูญแล้วซึ่งความอับอายใดๆ แม้ฟ้าดิน
 เทพเทวดา นางฟ้า หรือกระทั่งผีसाงโคจะแลเห็นว่าเขานั้นอ่อนแอ ไร้สิ้นความเข้มแข็งแต่อย่างไร
 เขายอมแล้ว

ยอมที่จะเป็นคนขี้ขลาด เขายอมรับว่า ชีวิตเขาไม่อาจจะขาดคุณบานชื่นไปได้ ไม่มีเจ้าหล่อน
 ชีวิตเขาจะอยู่ต่อไปได้อย่างไร?

คุณหลวงประพันธ์คร่ำครวญ ทุกข์ระทมอยู่แต่เพียงลำพังท่ามกลางความมืดมิดในยามรัตติกาล
 มีเพียงไหเหล้าโรงที่เป็นเพื่อนในยามที่หัวใจกำสรวล ร่ำไห้เสียจนน้ำตาแทบจะไม่รินไหลออกมาอีกแล้ว
 ไหเหล้าโรงที่ตั้งอยู่ข้างกายจึงถูกเขาหยิบยกขึ้นมาดื่มอีกครั้ง

คราวนี้เขายกไหเหล้าโรงดื่มกินเป็นเพลที่ยาวนาน กลิ่นที่ฉุนๆอย่างเด็ดขาด
รสชาติที่ร้อนแรงราวกับกองเพลิง รสชาติที่แสนจะขมขื่น
แม้จะผ่านลำคอด้วยความซาบซ่าแต่ก็ไม่อาจทำให้เขาลืมความทุกข์ระทมขมขื่นไปได้

ตรงข้ามฤทธิ์ความเศร้า ความเหงาคิดตรึงฝังลึกอยู่กับก้นบึ้งของหัวใจ
คุณหลวงประพันธ์จึงไม่อาจที่จะยอมปลดปล่อยไหเหล้าโรงห่างไกลไปจากริมฝีปากเขาได้
เขายังคงยกไหเหล้าโรงนั้นดื่ม ดื่มไปอีกนาน
นานจนจบจนกระทั่งแม้ตัวเขาเองก็ไม่อาจที่จะประทับประคองไหเหล้าโรงได้อีกต่อไป

ท้องฟ้าเริ่มมืดมิดด้วยเมฆเคลื่อนตัวทาบกับดวงจันทร์รา แม้ดวงดาวยังพลอยเศร้าอาลัย
มือที่อ่อนแรงของเขาค่อยๆปล่อยไหเหล้าโรงนั้นล่องตกลไปกลิ้งหมุนอยู่กับพื้นกระดานศาลาท่าน้ำหน้าเรือน
ไทยนั่นเอง กลิ้งนานอยู่เป็นครู่ แล้วมือทั้งสองข้างของเขาก็ตกแผ่ปลงกับข้างกายเขาอย่างไร้สิ้นเรียวแรง
ฝ่ามือแผ่ออกประหนึ่งไม่ปรารถนาสิ่งใดแล้วบนโลกใบนี้
ดวงตาปิดสนิททั้งยังคงมีคราบน้ำตาไว้ให้หลายๆคนได้รับรู้ว่า ก่อนสิ้นลมเขารำไห้มากเพียงใด
ร่างสงบนิ่งไปดุจเดียวกับที่ลมหายใจของคุณหลวงประพันธ์ได้หยุดนิ่ง
ดวงตาปิดสนิทดังกับว่าเขานั้น ไม่ปรารถนาที่จะแลเห็นหญิงใดในโลกนี้อีกแล้ว มีเพียงคุณบานชื่น
หญิงสาวที่เขารักยิ่งปานดวงใจ ที่เขายอมเปิดตาเปิดใจรับรักเจ้าหล่อนแต่เพียงผู้เดียว

แล้วเป็นจริงดุษฎีพรารณาแห่งเขา

ร่างบอบบางเป็นเพียงเงาบางๆคล้ายเมฆหมอกได้ยืนอยู่ตรงหน้าเขา
วิญญาณคุณหลวงประพันธ์ยิ้มอย่างเต็มหน้า บัดนี้เขาได้รู้สึกตัวแล้วว่า เขาได้พบกับกฎไตรลักษณ์แล้ว
กฎแห่งธรรมชาติที่ไม่มีผู้ใดจะหนีพ้น เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แลดับไป

“คุณหลวงเจ้าขา บานชื่นมารับคุณหลวงไปอยู่กับบานชื่นแล้วเจ้าคะ จับมือบานชื่น แล้วลุกขึ้น
เราจะไปด้วยกันเจ้าคะ” น้ำเสียงอ่อนหวาน เยือกเย็น หากเขานั้นยังคงมีลมหายใจเป็นดั่งมนุษย์ทั่วไป
เขาอาจผลอยื่นวามเข้าขั้วหัวใจ แต่เพราะเขาเองก็หมดสิ้นลมหายใจไปแล้วเยี่ยงกัน
เขาจึงเปี่ยมไปด้วยความยินดี ยินดีที่ได้พบกับหญิงที่เขารักยิ่ง

ใบหน้างามขาวซีดไร้สีเลือดของคุณบานชื่นส่งยิ้มอันแสนหวานให้แก่เขา ทั้งยังส่งมือให้เขาจับ
ดวงวิญญาณคุณหลวงประพันธ์จึงเอื้อมมือไปจับมือเจ้าหล่อน แล้วค่อยๆลุกขึ้นยืน อารมณ์รัก
สุขสมเริ่มก่อเกิดแก่จิตอันไร้ร่างของคุณหลวงประพันธ์ในอีกครา

“คุณบานชื่นจะพาฉันไปที่ใดรี?” ถามเสียงอ่อนโยน

ดวงตาคู่คมมองใบหน้างามอย่างสุดแสนรักแสนคิดถึงแสนอาลัย อีกทั้งยังพร้อมใจที่จะก้าวไปกับเจ้าหล่อน
แม้ต้องไปไกลถึงข้ามสีทันดรเขาก็พร้อมและเต็มใจที่จะไป

เพียงขอให้มิเจ้าหล่อนนั้นเดินเคียงข้างไปกับเขา

“เราจะไปยังดินแดนแห่งหนึ่ง ซึ่งจะไม่มีการเห็นเราสองคน เราจะไปมีความสุขด้วยกันที่นั่น
จะไม่มีใครใดขัดขวางความรักระหว่างเราได้อีกเลย คุณหลวงไปกับบานชื่นนะเจ้าคะ”

ดวงวิญญาณคุณบานชื่นวิงวอนเสียงอ่อนเศร้า
ราวกับเกรงว่าเขานั้นยังไม่พร้อมที่จะไปกับเจ้าหล่อน ตรงข้าม ทุกเวลา
คุณหลวงประพันธ์ปรารถนาอย่างแรงกล้า แลพร้อมที่จะไปกับเจ้าหล่อนในทุกหนทุกแห่ง

“ไม่ว่าคุณบานชื่นจะพาฉันไปที่ใดๆ
ฉันพร้อมเสมอที่จะเดินจับมือไปกับคุณบานชื่นเยี่ยงนี้ตลอดไป” ดวงวิญญาณคุณหลวงประพันธ์พูดอย่างปิติ
พลันดอกกลิ่นหอมที่ส่งกลิ่นหอมเย็นๆเศร้าๆและกำลัง โขยขึ้นก็รวยรินจากต้นลงมานอนสงบนิ่งอยู่กับพื้นดิน
กลีบสีนวลสลับสะท้อนกับแสงนวลอ่อนๆของจันทร์

“เจ้าคะ” วิญญาณคุณบานชื่นรับคำเสียงอ่อนหวานเยือกเย็น
แล้วทั้งสองต่างจับมือกันเดินหายไปยังที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งยากจะมีผู้ใดล่วงรู้ได้
เพราะดินแดนที่คุณบานชื่นจะพาคุณหลวงประพันธ์ก้าวไปนั้น มันคือดินแดนแห่งความสงบสุข
แดนสุขาวดี ดินแดนที่มีเหล่านางฟ้าเทวดามากมาย
และดอกบัวบานเบ่งให้เหล่าเทพดาและนางฟ้าได้เชยชม

.....
“คุณหลวงสิ้นแล้ว” เสียง ไอ้ข่มเื้ออะโวยวายเหมือนคนบ้าคลั่ง ทั้งร้อง ทั้งวิ่ง
รำให้ไปยังเรือนของท่านเจ้าคุณประพจน์ ล้มลงบ้าง
ลุกขึ้นวิ่งต่อไปบ้างอย่างล้มลุกกุกกลานหมายจะต้องไปให้ถึงหัวกระไดเรือนหลังใหญ่ของท่านเจ้าคุณประพ
จน์

เขานี้ไอ้ข่มตั้งใจจะเดินมาดูคุณหลวงประพันธ์ที่นั่งเมาเหล้าโรงแต่เมื่อคำคั้น
ไอ้ข่มเองก็คิดไม่ถึงว่า นายที่มันรักและเทินทูนยิ่งผู้หนึ่งจะจากมันไปก่อนที่จะถึงวัยอันควร
คุณหลวงประพันธ์ยังคงหนุ่มแน่นอยู่แท้ๆ เขาไม่ควรจากทุกๆคนไปเร็วเยี่ยงนี้

ร่างสูงใหญ่ของไอ้ข่มวิ่งมาหยุดยืนหอบที่หัวกระไดเรือนของท่านเจ้าคุณประพจน์
มันยังคงรำให้จนน้ำตาแทบจะเป็นสายเลือด แขนงหน้าดำคร่ำของมันขึ้นไปบนเรือนใหญ่
แล้วตะโกนเสียงดังพร้อมกับเสียงร้องไห้

“คุณหลวงสิ้นแล้ว ท่านเจ้าคุณขอรับ คุณหญิงขอรับ คุณหลวงสิ้นแล้วขอรับ”

ร่างสูงใหญ่ของท่านเจ้าคุณประพจน์ถลามายืนที่ระเบียงเรือน
แลมองมายังร่าง ไอ้ข่มด้วยต้นตระหนกตกใจ

“เอ็งว่าอะไรไอ้ข่ม”

“คุณหลวงขอรับ คุณหลวงสิ้นแล้ว”

ร่างของคุณหญิงเอียดที่กำลังก้าวตามสามีมา ครั้นได้ยินทุกคำจากไอ้ข่มอย่างถนัดหู
ร่างของคุณหญิงเอียดถึงกับลืมหูลืมตา

“อ้าว เฮ้ย ใครก็ได้ที่อยู่บนเรือน ช่วยกันดูแลคุณหญิงที ข้าจะไปดูคุณหลวง”

ท่านเจ้าคุณประพนธ์ตระโกนเรียกว่าไฟรบนเรือนให้ช่วยกันมาดูแลคุณหญิงเอียด แล้วร่างผมแห่งของนั่งกระจิบก็รีบคลานกัน โด่งมายังร่างของคุณหญิงเอียดด้วยสีหน้าอันตะลึงงัน แลเห็นท่านเจ้าคุณประพนธ์ก้าวหายไปทางกระไดเรือน จะเอ่ยถามผู้ใด มีเหตุอันใดเกิดขึ้นกับเรือน นั่งกระจิบก็เกรงกลัวในบารมีของท่านเจ้าคุณประพนธ์ ทำได้ก็เพียงดูแลคุณหญิงเอียด ทั้งยาหอม ยาถมบรรจงลงที่ปลายจมูกของคุณหญิงเอียด และบีบนิ้วตามเนื้อตามตัวไม่หยุด

ท่านเจ้าคุณประพนธ์พาร่างอันสูงใหญ่ของท่านมายังศาลาท่าน้ำหน้าเรือนไทย โดยที่มีไอ้ขมและบ่าวไพร่อีกหลายคนวิ่งตามท่านมาติดๆ

พอสายตาแลไปพบร่างที่นอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ที่พื้นกระดานศาลาท่าน้ำ ใจท่านแทบหลุดลอยไปจากร่าง ประหนึ่งพญามัจจุราชได้กระชากเอาดวงใจของท่านไปเสียแล้ว ท่านถลาเข้าสวมกอดร่างอันไร้วิญญาณของคุณหลวงประพันธ์ แล้วร่ำไห้อย่างไรร้อยต่อสายตาบ่าวไพร่

“คุณหลวงของพ่อ คุณหลวงลืมตาสิคุณหลวง พ่อมาแล้ว ลืมตา และพูดคุยกับพ่อสักคำ”
ท่านคร่ำครวญประหนึ่งแทบขาดใจตายตามบุตรชายคนเดียวของท่าน

หากแต่ร่างคุณหลวงประพันธ์ยังคงแนบนิ่งไม่มีอาการไหวติงแต่อย่างไร ไบหน้าที่เคยหล่อคมเข้มนั้นกลับซิดเผือดไร้สีเลือด

ท่านเจ้าคุณประพนธ์สวมกอดร่างนั้นไว้แนบอิงกับอกท่าน ภาพแห่งความหลังก็ได้เกิดขึ้นมากับใจท่านในอีกครั้ง

ภาพที่ท่านเคยออกคำบัญชา

ห้ามให้เขานั้นไปเกี่ยวข้องกับใดๆกับคุณบานชื่นธิดาสาวสวยคนโตของท่านเจ้าพระยาบุญศรีกับคุณหญิงเจ้าเพลานั้นหัวใจของคุณหลวงประพันธ์คงเจ็บปวดเกินจะทานทน

ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าคุณหลวงประพันธ์รักและปรารถนาจะครองรักครองเรือนกับคุณบานชื่นมากเพียงใด แต่ท่านก็กล้าหักห้ามความรักระหว่างคุณหลวงประพันธ์กับคุณบานชื่น

ไม่ปรารถนาให้มีการหักเหลี่ยมใดๆขึ้นอย่างเด็ดขาด เพียงเพื่อสนองความคลั่งแค้นที่มีมานับแต่บรรพบุรุษ

ทั้งที่คุณหลวงประพันธ์ของท่านกับคุณบานชื่นออกคู่ควรกัน สมกันดั่งกิ่งทองแลใบหยก

ไม่ว่าจะเป็นชาติตระกูลอันสูงส่ง แม้รูปร่างที่งามทั้งสอง หรือกระทั่งหัวใจที่งดงาม

มีจิตเมตตาต่อผู้ที่ด้อยกว่าของทั้งสอง ไซ้จะห่างกันราวฟ้าและดินจนเกินใจผูกพันเสียเมื่อใด

เพราะท่านเองที่ผูกใจเจ็บตามบรรพบุรุษอย่างไรเหตุ

กระทำตนคล้ายไม่สงสารในความรักระหว่างคุณหลวงประพันธ์กับคุณบานชื่น

สุดท้ายผู้ที่ต้องเจ็บปวดปานหัวใจจะขาดไปก็เป็นท่านเสียเอง

บัดนี้ท่านรู้แล้ว ความรักที่สูญหายจากไปนั้นมันเจ็บปวดรวดร้าวมากเพียงใด

ไม่ว่ารักนั้นจะเป็นรักจากบิดามารดาที่ต้องสูญเสียบุตรอันเป็นที่รัก

หรือความรักจากหญิงชายที่ต้องพลัดพรากจากกันไม่ว่าจะจากเป็นหรือจากตาย มันเจ็บ เจ็บเจียนขาดใจ

ท่านรู้ซึ่งแล้วถึงการจองเวรแบบไม่รู้จักสิ้นสูญ ด้วยกรรมเวรนั้นได้สนองคืนตอบแก่ท่านแล้ว
เวรกรรมได้ดับหน้าท่านเสียจนซา

หวานถึงพระคำรัสพระพุทธรองคัยงทรงตรัสไว้ว่า อย่ายึดติดกับสิ่งที่เรารักหรือไม่รัก
การพลัดพรากจากสิ่งที่เรารัก เป็นทุกข์ การพบเห็นในสิ่งที่ไม่รัก ก็เป็นทุกข์
คือการมองความรักในแง่เดียว ทำให้มนุษย์ต่ำใจ ไม่รู้จักการเผื่อใจรับมือ กับความเปลี่ยนแปลง
เมื่อเกิดความไม่ได้ตั้งใจ ความยึดติดหวงแหนอย่างนี้ขึ้นมา เมื่อมีเหตุปัจจัยมาถึงจริงๆ

เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป จริงแท้แน่นอนแล้ว ธรรมชาติคือความจริง
ซึ่งดำเนินไปตามระบบกฎเกณฑ์ของมันสอดคล้องประสานสัมพันธ์ เช้า สาย บ่าย มืด สว่าง
ผลัดเปลี่ยนกันทำหน้าที่อย่างเที่ยงตรง และเคลื่อนตัวไปเรื่อยๆ เรียบๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุด
เหตุบางอย่างที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกรูปทุกนามเกิดขึ้นให้ต้องตื่นตระหนก แต่ไม่ช้านานวันมันก็ค่อยๆ
เลื่อนลับไปกับสายลมแสงแดด ความแปรปรวนเปลี่ยนแปลงแตกดับปรากฏให้เห็นอย่างไม่ขาดสาย
นี่คือสัจจะอันเป็นนิรันดร์ สรรพชีวิตตกอยู่ในสภาพนี้ด้วยเสมอเหมือนกัน
ไม่มีผู้ใดเหนือผู้ใดในสังขารชีวิตไปได้ เกิด แก่ เจ็บ ตาย

รู้ซึ่งอย่างสิ้นออก หากใจท่านเจ้าพระยาประพจน์ลี ยังไม่อาจทำใจรับได้ ท่านจึงเจ็บ
แม้ท่านที่เป็นชายชาติทหารยังรู้สึกถึงความเจ็บปวดเมื่อรักที่มีต่อบุตรได้ถูกพลัดพรากจากไป
แล้วใจของคุณหญิงเอียดเล่า ที่เป็นเพศหญิง เป็นแม่ คุณหญิงเอียดจะเจ็บปวด ทุกข์ระทม
ปานหัวใจจะขาด

ท่านต้องเข้มแข็ง เพื่อเป็นหลักให้แก่คุณหญิงเอียด เพราะนับแต่เวลานี้เป็นต้นไป
เรือนหลังใหญ่ของท่านที่เคยมีความรักความอบอุ่นระหว่างพ่อแม่บุตร ต้องขาดบุตรอันเป็นที่รักไป
มีเพียงท่านที่ต้องเป็นตั้งเสาหลักให้คุณหญิงเอียดได้ยึดมั่น

คิดได้ดังนั้น ใจที่ทุกข์ระทมของท่านเจ้าพระยาประพจน์จึงค่อยๆมีพลังต่อสู้กับชีวิตได้อีกต่อไป
ท่านปาดน้ำตาที่อาบหน้าด้วยแขนเสื้อของท่าน
แล้วค่อยๆบรรจงวางร่างอันไร้วิญญาณของคุณหลวงประพันธ์ลงนอนราบกับพื้นกระดานศาลาท่าน้ำค้างเต็ม
แล้วตั้งสติไว้อย่างมั่นก่อนเอ่ยกับบ่าวไพร่ที่ลี้ว่นนั่งน้ำตาอาบหน้า

“ใครก็ได้ช่วยไปเรียกสัปเหร่อมารับศพลูกข้าไปที่วัดที” ถึงพยายามข่มใจให้เข้มแข็ง
แต่กระนั้นเสียงของท่านเจ้าพระยาประพจน์ยังสั่นเครือ

ไอ้ขมริบคลานเข้าเข้ามานั่งคุกเข่าตรงหน้าท่านเจ้าพระยาประพจน์ แล้วเอ่ยเสียงสั่นเครือขึ้นว่า

“บ่าวจะเป็นคนไปตามสัปเหร่อมารับศพคุณหลวงไปเองขอรับ”

ท่านเจ้าพระยาประพจน์ไม่เอ่ยอะไร พยักหน้าช้าๆ ทั้งที่ดวงตาทั้งสองยังคงล่อไปด้วยหยดน้ำตา
ไยยังทุกข์ระทมเหลือแสน

////////////////////////////////////